

mggyoe.com

SAMPLE BOOK

ရှင်နာဂါဝါမှ မျောက်တစ်ကောင်

ဟာရုကီပူရုကာမိ

ဝတ္ထုတို / အချို့

မိုးသလဲဟန်
(မြန်မာ့မြန်မာ)

mggyoe.com

မူရကာမိစာတွေ ဖတ်ရတာဟာ
အရှိတရားကနေလွန်မြောက်ပြီး
သီးခြားစိတ်ကူးနယ်နိမိတ်တစ်ခုကို
ရောက်ရှိသွားသလို ခံစားမိပါတယ်။

မြိုးချက်ဟန်

ရှင်နာဂါဝါမှ မျောက်တစ်ကောင်
ဟာရုကီမူရုကမိ

ဝတ္ထုတို/အချို့
မြန်မာ့မြန်မာ

မာတိကာ

စကားဦး	၇
၁။ ကိနို	၁၁
၂။ ကျရှုံးလေသော နိုင်ငံတော်	၅၃
၃။ ဘီတဲလ်များနှင့်အတူ	၆၁
၄။ ကြောင်တစ်ကောင်ကို စွန့်ပစ်ခြင်း	၁၀၃
၅။ ရောမအင်ပါယာ ကျဆုံးခန်း ...	၁၃၁
၆။ ရှင်နာဂါဝါမှ မျောက်တစ်ကောင်	၁၄၂
၇။ ရှင်နာဂါဝါ မျောက်တစ်ကောင်ရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်	၁၈၀

စကားဦး

ကျွန်တော် ဟာရုကီမူရကာမိရဲ့ အရေးအသားတွေကို စွဲလမ်း နှစ်ခြိုက်ခဲ့တာဟာ 'A Shinagawa Monkey' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကို ဖတ်မိခဲ့ရာကနေ စတင်ခဲ့ပါတယ်။ တော်တော်တော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ မှတ်တမ်းတွေ ပြန်ကြည့်တော့မှ ၂၀၀၆ ခုနှစ် ကတည်းက ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို New Yorker မဂ္ဂဇင်းတချို့ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ရာကနေ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်နာမည် ကိုယ် မေ့တတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ နာမည်တွေကို ခိုးယူတတ်တဲ့ လူစကားပြောတဲ့ မျောက်တစ်ကောင် စသည်ဖြင့် ဝတ္ထုကို ဖန်တီး ရေးသားထားပါတယ်။ ဖတ်ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒါမျိုး ဖတ်ချင်တာ၊ ဒါမျိုးတွေ ဖန်တီးချင်တာ ဆိုပြီးတော့ ပြောမိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက စာတွေ ရေးဖို့ အားသန်နေခဲ့တာမို့ ဖတ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဘာသာပြန် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတို ဘာသာပြန်စာမူပါပဲ။ 'ရှင်နာဂါဝါမှ မျောက်တစ်ကောင်' ကိုဘာသာပြန်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့လည်း မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်စောင်မှာ ဖော်ပြပါရှိချင်တဲ့ စိတ်

ကြောင့် ‘မိုး’ မဂ္ဂဇင်းကို မဝံ့မရဲ ပို့မိခဲ့ပါတယ်။ နောက် သိပ်မကြာခင်မှာ အဲဒီစာမူ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါလာတော့ ပျော်တာပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ စာအုပ် သွားမထုတ်ခင်ကတည်းက ဆိုင်ကနေ တစ်အုပ် ဝယ်နှင့်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ မဂ္ဂဇင်း တိုက်မှာ စာအုပ် သွားထုတ်တော့ အယ်ဒီတာ က “စာမူက ရှည်လွန်းပေမယ့် ကြိုက်လွန်းလို့ တစ်လတည်း သုံးလိုက်တာ” ဆိုတော့ ကျေးဇူးပါ။ ကျေးဇူးပါ ဆိုပြီး ပီတိတဖြာဖြာပေါ့။ အဲဒီကနေ ကျွန်တော် ဟာရက်မီရဲ့ ဝတ္ထုတွေ လက်လှမ်း မီသမျှ လိုက်ဖတ်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက အမေရိကန်စင်တာ မှာ ဟာရက်မီရကာမိ စာအုပ်နှစ်အုပ် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ‘Norwegian Wood’ နဲ့ ‘The Elephant Vanishes’ ဝတ္ထုတို စာအုပ်ပါ။ အဲဒီနှစ်အုပ်ကို ငှား၊ မိတ္တူကူးပြီး တစ်စုံစီမဲ့ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဟာရက်မီရကာမိ ဝတ္ထု တွေကို ဟိုက၊ ဒီက လိုက်ရှာပြီး ဖတ်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဟာရက် မီရကာမိရဲ့ ဝတ္ထုရှည်တချို့ ကျွန်တော် ဘာသာပြန် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အထက်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် ဟာရက်မီရကာမိရဲ့ အရေးအသားတွေကို ‘ရှင်နာဂါဝါမှ မျောက်တစ်ကောင်’ နဲ့ စတင် ထိ၊ ငြိခဲ့ပါတယ်။ အခု ၂၀၂၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လမှာ New Yorker မဂ္ဂဇင်းက ဟာရက်မီရဲ့ ‘Confession of A Shinagawa Monkey’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကို ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ‘ရှင်နာဂါဝါမှ မျောက်တစ်ကောင်’ ရဲ့ အဆက်လို့ ပြောလို့ ရတဲ့ “ရှင်နာဂါဝါ မျောက်တစ်ကောင်ရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်” ကို ဖတ်လိုက် ရတော့ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို စာမူတွေ လိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ ကာလတွေကို အမှတ်ရမိပါတယ်။ ရေးမယ်၊ သားမယ် တကဲကဲ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေပေါ့။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ New Yorker မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ဝက်ဘ်ဆိုက် မှာ ၂၀၂၀ ခုနှစ်အတွင်း ဟာရက်မီရကာမိရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ ဖော်ပြထားတာ ကိုတွေ့ရတော့ ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘာသာပြန် ဖြစ်မိခဲ့ပါတယ်။ အခု ဒီဝတ္ထုတို စုစည်းမှုမှာ ဝတ္ထုတို ခုနစ်ပုဒ် ပါရှိပြီး ခြောက်ပုဒ်က “New Yorker” မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြပါရှိခဲ့တာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လေးပုဒ်က ၂၀၂၀ ခုနှစ်အတွင်း New Yorker ထဲမှာ ဖော်ပြပါရှိခဲ့တာတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ‘ကီနီ’ က ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ၊ ‘ကြောင်တစ်ကောင်ကို စွန့်ပစ်ခြင်း’ က ၂၀၁၉ ခုနှစ်မှာ

ဖော်ပြ ပါရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ‘ရောမအင်ပါယာ ကျဆုံးခန်း’ က ‘The Elephant Vanishes’ ဝတ္ထုတို စာအုပ်ထဲက ဖြစ်ပြီး ‘ရှင်နာဂါဝါမှ မျောက်တစ်ကောင်’ လိုပဲ အစောပိုင်းကတည်းက ဘာသာပြန်ထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ‘ရောမအင်ပါယာ ကျဆုံးခန်း’ မှာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တုန်းက စိစစ်ရေးက ဖြုတ်ခဲ့တဲ့ စာသားတွေကို ပြန်ဖြည့်စွက် ထည့်သွင်းပါတယ်။ အဲဒီ နှစ်ပုဒ်စလုံး ကို ၂၀၁၁ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ‘နိုင်ငံတကာ ပို့စ်မော်ဒန် ဝတ္ထုတိုများ’ စာအုပ်မှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဟာရက်မူရကာမိမှာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရေးဟန် အဖြစ် သီးခြားရှိပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံတကာက စာပေညာရှင်တွေ Murakamiesque လို့ တင်စား ရေးသားကြပါတယ်။ အခု စာအုပ်ထဲမှာတော့ ဟာရက်မူရကာမိဟာ သူ့ရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့အညီ မသိမသာ ပြောင်းလဲ လာတဲ့ အရေးအသားတချို့ကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ငယ်ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုအကြောင်း၊ သူ့အဖေနဲ့ သူ့ရဲ့ ဆက်ဆံရေး အကြောင်းတွေနဲ့ အတိတ်ကို ပြန်လည် လွမ်းဆွတ်ထားတာတွေကို တွေ့ရ ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကြုံကြိုက်လို့ ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ‘မြန်မာပြည်မှာ မူရကာမိ ဝတ္ထုတွေ များနေပြီ။ တော်သင့်ပြီ’ လို့ တချို့တွေက ပြောနေ၊ ရေးနေတာတွေကို ကြားနေ၊ မြင်နေရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟာရက် မူရကာမိရဲ့ အရေးအသားတွေကို သဘောကျလို့၊ နှစ်ခြိုက်လို့ ဘာသာ ပြန်ပေးကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သူ့ရဲ့ဖန်တီးမှု တွေကို များများ ဖတ်လာရပါတယ်။ အဲဒါက မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ တော်တော်ကောင်းမွန်တဲ့ အရာလို့ ယုံကြည်တယ်။ ဘယ်သူ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နေတဲ့ အရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာသာပြန်စာပေ ထွန်းကားခြင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စာပေ တိုးတက်ဖို့ အထောက်အကူ ဖြစ်စေတဲ့ ဒေါက်တိုင် တစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ မျက်မှောက်ခေတ် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပြည်ပစာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာတွေကို ဘာသာပြန်ဆိုကြရာမှာ အများဆုံးနဲ့ အကုန်နီးပါး ရှိနေ တာက ဟာရက်မူရကာမိရဲ့ စာအုပ်တွေပါပဲ။ ပြီးတော့ ဟာရက်မူရကာမိရဲ့

စာတွေဟာ ကမ္ဘာ့စာပေလောကမှာ ထည်ထည်ဝါဝါ ရှိနှင့်နေပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ရာဖိုး သုံးပုဒ်တွေ၊ နှစ်ပဲတစ်ပြားတန်တွေလည်း မဟုတ် ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း နို့ဗဲလ်စာပေဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က သူ့ကို လျာထားစာရင်းမှာ အကြိမ်ကြိမ် ထည့်သွင်းခဲ့ပါတယ်။ ရတာ၊ မရတာက တော့ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့်တွေ ရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မူရကာမိ စာတွေ ဖတ်ရတာဟာ အရှိ တရားကနေ လွန်မြောက်ပြီး သီးခြားစိတ်ကူး နယ်နိမိတ်တစ်ခုကို ရောက်ရှိ သွားသလို ခံစားမိပါတယ်။ ဟာရုကီမူရကာမိရဲ့ စာပေလက်ရာများကို နှစ်ခြိုက်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေများလည်း ထို့အတူ ခံစားမိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေများအားလုံး ဘေးဘယာကင်းပြီး ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

လေးစားလျက်
မိုးသက်ဟန်

ကီနီ

အဲဒီလူက ကောင်တာနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာမှာ ရှိတဲ့ ခုံမှာပဲ အမြဲတမ်း ထိုင်လေ့ ရှိတယ်။ သူများ ထိုင်မနေတတ်တဲ့ အချိန်မှာပေါ့။ သို့ပေမဲ့လည်း အဲဒီခုံက အမြဲတမ်းနီးပါး လွတ်နေတတ်ပါတယ်။ ဘားမှာ လူပြည့်တာ တော်တော် ရှားပါတယ်။ အဲဒီနေရာက လူမြင်သူမြင်ရှိတဲ့ နေရာ မဟုတ်သလို၊ သက်သောင့် သက်သာမရှိဆုံးနေရာလည်းဖြစ်တယ်။ အနောက်မှာရှိနေတဲ့ မျက်နှာကြက်က စောင်းကျနေပြီး နိမ့်နေတာကြောင့် ခေါင်းမငဲ့ဘဲ မတ်တတ်ထလို မရပါဘူး။ အဲဒီလူက အရပ်ရှည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ အဲဒီ ကျဉ်းကျပ်တဲ့ နေရာကို သဘောကျလို့ နေပါတယ်။

အဲဒီလူ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ဘားကို ရောက်လာတာကို ကီနီ မှတ်မိလို့ နေတယ်။ သူ့ရုပ်ရည်သွင်ပြင်က ကီနီ မျက်လုံးကို ချက်ချင်း အာရုံ ရောက်စေတယ်။ ပြာလွင်နေတဲ့ ဦးပြည်း၊ ပိန်သွယ်ပေမယ့် ကျယ်တဲ့ ပခုံး၊ စူးရှတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်၊ သိသာတဲ့ ပါးရိုးတွေ၊ နဖူးပြောင်ပြောင်။ သူ့ပုံစံက အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိဦးမယ်။ မိုးမရွာပေမယ့် မီးခိုးရောင်မိုးကာ

အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်လို့ ထားတယ်။ ပထမတော့ ကီနိုက အဲဒီလူဟာ ယာကူဇာ တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပတ်သက်မှု ရှိမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အချိန်က ညခုနစ်နာရီခွဲ၊ အေးစက်စက် ဧပြီလ ညနေခင်းပေါ့။ ဘားမှာ တခြားလူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ အသံနဲ့ ဘီယာတစ်ခွက် မှာတယ်။ ပြီးတော့ စာအုပ်အထူကြီး တစ်အုပ်ကို တိတ်တဆိတ် ဖတ်တယ်။ နာရီဝက်ကြာတော့ ဘီယာ ကုန်သွားတယ်၊ သူက ကီနိုဘက်ကို လက်ကို တစ်လက်မ၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်လက်မလောက် မြှောက်ပြီး ဝိစကီ တစ်ခွက် မှာတယ်။ “ဘာ တံဆိပ် သောက်မလဲဗျ” လို့ ကီနိုက မေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့မှာ အကြိုက်ရယ်လို့ မရှိဘူး ပြောတယ်။

“သာမန် စကော့ဝီစကီ တစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ၊ နှစ်ပက်။ ပြီးတော့ ရေ ဆတူထည့်၊ ရေခဲများများ”

ကီနိုက ခွက်ထဲ ဝီစကီ လောင်းထည့်လိုက်ပြီး ရေဆတူနဲ့ ပုံစံလှလှ ရေခဲအချောင်းသေးနှစ်ချောင်း ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီလူက အာစွတ်ရုံ သောက်လိုက်ပြီး ခွက်ကို သေချာကြည့်တယ်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးတော့ “ကောင်းတယ်” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီလူဟာ နောက်ထပ် နာရီဝက် စာထပ်ဖတ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျသင့်ငွေကို ငွေသားနဲ့ ရှင်းသွားတယ်။ ငွေပမာဏကို အတိအကျ ထုတ်ပေးတာဖြစ်လို့ ပြန်အမ်းငွေ ယူစရာမလိုဘူး။ အဲဒီလူ တံခါးကနေ ထွက်သွားသွားချင်းမှာပဲ ကီနိုက သက်ပြင်းကလေး ချလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူ ထွက်သွားပေမယ့် သူ ရှိခဲ့တာကြီးက ကျန်နေခဲ့တုန်းပဲ။ ကီနိုက ကောင်တာ နောက်ကနေ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး အဲဒီလူ ထိုင်သွားတဲ့ ခုံကို မကြာမကြာ ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီလူက လက်ကို နှစ်လက်မလောက် မြှောက်ပြီး တစ်ခုခု မှာလေဦးမလား ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် တစ်ဝက်လောက် နဲ့ပေါ့။

အဲဒီလူဟာ ကီနိုရဲ့ ဘားကို ပုံမှန်လာတဲ့ ဖောက်သည် ဖြစ်လာတယ်။ သူဟာ တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ် ပုံမှန်လာတယ်။ လာတိုင်းလည်း ဘီယာ

တစ်ခွက် အရင်မှာပြီးတဲ့နောက် ဝိစကီတစ်ခွက် ထပ်မှာတယ်။ တစ်ခါတလေ မှာတော့ သူဟာ ဘလက်ဘုတ်မှာ ရေးထားတဲ့ ယနေ့ အထူးဟင်းလျာ စာရင်းကို ကြည့်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တစ်ခုခု မှာတတ်တယ်။

အဲဒီလူက စကားတစ်ခွန်းတောင် မပြောဘူး။ သူဟာ ချိုင်းကြားမှာ စာအုပ်အထူကြီး တစ်အုပ်ကို ညှပ်လို့ ညနေခင်း အစောပိုင်း အချိန်တွေဆို လာတတ်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို သူက ကောင်တာပေါ်တင်တယ်။ သူ စာဖတ်တာ ပျင်းလာလို့ရှိရင် (ကိနိုကတော့ သူ ပျင်းလာတာလို့ ထင်မိတယ်) ဖတ်လက်စ စာမျက်နှာပေါ်ကနေ ခေါင်းမော့ကြည့်ပြီး သူ့အရှေ့က စင်ပေါ်မှာ တန်းစီထားတဲ့ အရက်ပုလင်းတွေကို ကြည့်လို့ နေတယ်။ ဟိုးဝေးဝေး တိုင်းပြည်တွေက ဖယောင်း ပုံသွင်းထားတဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ကြည့်သလို မျိုးပေါ့။

ကိနိုဟာ အဲဒီလူကို အသားကျသွားပေမယ့်လည်း သူ့အနားမှာ ရှိနေရတာ ဘယ်တော့မှ သက်သောင့်သက်သာ မရှိလှဘူး။ ကိနိုက သူ့ အကြောင်း သူ ဘယ်တော့မှ များများစားစား မပြောဘူး။ တခြားလူတွေ နားမှာ ရှိနေချိန် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေနေရတာဟာ သူ့အတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးလှဘူး။ အဲဒီလူ စာဖတ်နေချိန်မှာ ကိနိုဟာ သူ လုပ်စရာ ရှိတာတွေ တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတတ်တယ်။ ပန်းကန်ဆေးတာ၊ အချဉ်ရည်ပြင်တာ၊ ဖွင့်မယ့် ဓာတ်ပြား ရွေးတာ၊ ဒါမှမဟုတ် သတင်းစာဖတ်လို့ နေတာမျိုးတွေ လုပ်လို့ နေတာမျိုးပေါ့။

အဲဒီလူရဲ့ နာမည်ကို ကိနို မသိဘူး။ အဲဒီလူဟာ ဘီယာနဲ့ ဝိစကီ တစ်ခွက်စီ ဇိမ်ခံသောက်ပြီး တိတ်တဆိတ် စာဖတ်၊ ငွေသားနဲ့ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားတတ်တဲ့ ပုံမှန် ဖောက်သည်တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူက ဘယ် တော့မှ တခြားလူတွေကို အနှောင့်အယှက် မပေးပါဘူး။ ကိနိုအတွက် ဘာတွေများ ဆက်သိဖို့ လိုသေးလို့လဲ။

ကောလိပ်တက်တုန်းကတော့ ကိနိုဟာ သူများတွေထက် သာလွန် တဲ့ တာလတ် အပြေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောလိပ်

ဂျူနီယာနှစ်မှာ သူ့ဖနောင့်ကြော ပြတ်လို့သွားတာကြောင့် အပြေးအသင်း တစ်သင်းမှာ ပါဝင်မယ့် စိတ်ကူးကို လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့ နောက် သူ့ရဲ့နည်းပြ ထောက်ခံပေးမှုနဲ့ အားကစားပစ္စည်း ထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်တစ်နေရာ ရခဲ့တယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ ဆယ့်ခုနစ် နှစ်တိုင်တိုင် သူ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ အလုပ်မှာတော့ သူဟာ အားကစား ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေကို သူတို့ကုမ္ပဏီထုတ် အပြေးဖိနပ်တွေ တင်ရောင်း ပေးဖို့နဲ့ ထိပ်တန်း အပြေးသမားတွေကို သူတို့ဖိနပ် စမ်းစီးကြည့်ဖို့ လိုက်လံ စည်းရုံးရတဲ့ တာဝန်ခံတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ လူ သိပ်မသိလှတဲ့ အလယ်အလတ်တန်း အဆင့်လောက်ရှိတဲ့ သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ ရုံးချုပ်ဟာ အိုကာ ယာမမှာ ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးအပြေးသမားတွေနဲ့ မူပိုင်စာချုပ်တွေ ချုပ်ဆိုဖို့ရာ Adidas တို့၊ Nike တို့လို ငွေကြေး မတောင့်တင်းလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့ဟာ ထိပ်တန်း အားကစားသမားတွေအတွက် ဂရုတစိုက် ပြုလုပ်ထားတဲ့ လက်ချုပ်ဖိနပ်တွေကို ထုတ်လုပ်လျက် ရှိပြီး တချို့ထိပ်တန်း အပြေးသမားတချို့က စီးကြပါတယ်။ “ရိုးသားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပါ။ တန်ရာတန်ကြေး ရပါလိမ့်မယ်” ဆိုတာ ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်သူရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ပါပဲ။ ဒီခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတဲ့ ချဉ်းကပ်မှုဟာ ကီနိုရဲ့ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကိုက်ညီလို့ နေပါတယ်။ စကားနည်းပြီး လူမှု ဆက်ဆံရေးညံ့တဲ့ သူ့လိုလူတောင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရောင်းပမာဏကို ကိုက်ညီအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီလို ရောင်းနိုင် တာဟာ နည်းပြတွေက သူ့အပေါ် ယုံကြည်မှုနဲ့ ကစားသမားတွေက သူ့ အပေါ် နှစ်ခြိုက်မှုတွေ ရှိစေတဲ့ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစရိုက်ကြောင့်ပါပဲ။ သူဟာ ကစားသမား တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို သေချာဂရုတစိုက် နားထောင်ပြီး ထုတ်လုပ်မှုဌာနရဲ့ အကြီးအကဲဆီကို အသေးစိတ် အချက် အလက်တွေ ရောက်ရှိအောင် သေချာဆောင်ရွက်ပါတယ်။ လစာက မပြောပ လောက်ပေမယ့် ဒီအလုပ်က သူ့နဲ့ကိုက်ညီပြီး စိတ်ကျေနပ်စေတာကို သူ နားလည်ထားတယ်။ သူ ကိုယ်တိုင် မပြေးနိုင်တော့ပေမယ့်လည်း စာအုပ်

ထဲကလို ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေနဲ့ အပြေးသမားတွေ ပြေးလမ်းမှာ အပြေးပြိုင်နေကြတာကို ကြည့်ရတာ သူ နှစ်သက်လွန်းလှတယ်။

ကီနိုက အလုပ်က ထွက်လိုက်တာဟာ သူ့အလုပ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်တာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့မိန်းမက ကုမ္ပဏီမှာ အတူလုပ်တဲ့ သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရှိလိုက်လို့ပါပဲ။ ကီနိုဟာ တိုကျိုက အိမ်မှာ နေရတဲ့ အချိန်ထက် လမ်းပေါ်မှာ နေနေရတဲ့ အချိန်က ပိုများပါတယ်။ သူဟာ အားကစားအိတ်အကြီးကြီး တစ်အိတ်ထဲ နမူနာ ရှူးဖိနပ်တွေ ထည့်ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံတစ်လွှားက အားကစားပစ္စည်း အရောင်း ဆိုင်တွေကို ပတ်ရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အပြေးအသင်းတွေကို ထောက်ပံ့တဲ့ ဒေသခံကောလိပ်ကျောင်းတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီတွေဆီကို သွားရပါတယ်။ သူ ခရီး ထွက်နေချိန်မှာ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့ တူတူစအိပ်လာကြ တယ်။ ကီနိုဟာ တစိုးတစိလေးတောင် မရိပ်မိခဲ့ဘူး။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ အရာရာ ကောင်းမွန်တယ်လို့ သူ ထင်ခဲ့တယ်။ သူ့မိန်းမ ပြောသမျှကို ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြစ် သူ တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဘူး။ တစ်နေ့မှာ ခရီးကနေ အိမ်ကို စောစော ပြန်မရောက်လာခဲ့ရင်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ သူ ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီနေ့တုန်းက သူ တိုကျိုကို ပြန်ရောက်တော့ ကင်ဇိုင်းမှာ ရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ ကွန်ဒိုကို တန်းပြန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းဟာ သူနဲ့ သူ့မိန်းမအိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းထဲက အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝတ်လစ်စားလစ်နဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရစ်ပတ်နှောင်လို့ နေတာကို သူ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူ့မိန်းမက အပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်။ ကီနို တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့မိန်းမနဲ့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အကြည့်ဆုံကြတယ်။ သူမရဲ့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရင်သားတွေက ဘောက်ဘတ် ခုန်လို့နေတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက သုံးဆယ့်ကိုး နှစ်၊ သူ့မိန်းမက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်။ သူတို့မှာ ကလေး မရှိဘူး။ ကီနိုဟာ ခေါင်းငုံ့ လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ တိုက်ခန်းကနေ ထွက်လာခဲ့ပြီး နောက်ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားတော့ဘူး။ နောက်နေ့မှာတော့ သူ အလုပ်က

ထွက်လိုက်တယ်။

ကီနိုမှာ အပျိုကြီး ကြီးတော် တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့အမေရဲ့ အစ်မ။ သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့ကြီးတော်က သူ့အပေါ်ကောင်းမွန်ခဲ့တယ်။ သူမမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တွဲလာခဲ့တဲ့ သူမထက် အသက်ကြီးတဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိတယ်။(ချစ်သူလို့ပြောရင် ပိုတိကျနိုင်တယ်) အဲဒီလူက သူမကို အေအိုယာမမှာ ရှိတဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ရက်ရက်ရောရော ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ်ရဲ့ ပထမထပ်မှာ သူမ နေတယ်။ မြေညီထပ်မှာ ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်လို့ ထားတယ်။ ရှေ့မှာက ဥယျာဉ်အငယ်စားလေး တစ်ခုရှိပြီး အရွက်တွေ ဝေဆာတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ ခပ်အုပ်အုပ် ဖြစ်နေတဲ့ အထင်ကြီးစဖွယ် မိုးမခပင် တစ်ပင် ရှိလို့ နေတယ်။ အဲဒီအိမ်က နီဇူပြုတိုက်ရဲ့ အနောက်ဘက် လမ်းကြားမှာ တည်ရှိတယ်။ ဖောက်သည်တွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကြီးတော်က လူတွေကို ဆွဲဆောင်တဲ့ နေရာမှာ ပါရမီပါတယ်။ သူမရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်က သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ စီးပွားတော့ ဖြစ်စေတယ်။

သူမ အသက်ခြောက်ဆယ် ပြည့်ပြီးတဲ့နောက် သူမ ကျောကုန်းနာလာတယ်။ ကျောနာတာက ပိုပိုဆိုးလာတော့ ကော်ဖီဆိုင်ကို တစ်ယောက်တည်း မဖွင့်နိုင်တော့ဘူး။ အီဇူကိုဂျင် တောင်ကုန်းမှာ ရှိတဲ့ အပန်းဖြေ ကွန်ဒို တစ်ခန်းကို ပြောင်းရွှေ့ဖို့ သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ “ကြီးကြီးရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကို သား လက်ပြောင်း ယူချင်မလားလို့ မေးကြည့်တာ” လို့ သူမက ကီနိုကို မေးတယ်။ ဒီမေးခွန်းက သူ့မိန်းမ ဇာတ်လမ်းကို သူ မသိခင် သုံးလကတည်းက မေးခဲ့တာပါ။ “ခုလို ကမ်းလှမ်းတာ သား သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ အခုလက်ရှိ အနေအထားကိုပဲ သဘောကျနေတယ်” လို့ ကီနိုက ပြန်ပြောခဲ့တယ်။

အလုပ်မှာ ထွက်စာတင်ပြီးပြီးချင်းပဲ သူ့ကြီးတော်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဆိုင်ကို ရောင်းလိုက်ပြီလား၊ မရောင်းရသေးဘူးလားလို့ မေးပါတယ်။ ဆိုင်ကို ရောင်းဖို့အိမ်ခြံမြေပွဲစားကုမ္ပဏီဆီမှာ စာရင်းသွင်းထားပြီး ဖြစ်ပေမယ့်

ဘယ်သူမှသေသေချာချာ လာမကမ်းလှမ်းသေးဘူးလို့ သူမက ပြောပါတယ်။

“သား အဲဒီနေရာမှာ ဘားဖွင့်လို့ရရင် ဖွင့်ချင်တယ်” လို့ ကိနီက ပြောတယ်။

“ငှားခ လစာကို တစ်လချင်း ပေးလို့ ရမလား”

“ဒါနဲ့ သားအလုပ်ကို ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ” လို့ သူမက မေးတယ်။

“အလုပ်က ထွက်လိုက်တာ နှစ်ရက် ရှိပြီ”

“အလုပ်က ထွက်တာ မိန်းမနဲ့ ပြဿနာ မတက်ဘူးလား”

“သားတို့ မကြာခင် ကွဲတော့မှာ”

ကိနီက ဘာကြောင့် ဆိုတာ မရှင်းပြသလို၊ သူ့ကြီးတော်ကလည်း မမေးပါဘူး။ ဖုန်းလိုင်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ တိတ်ဆိတ်လို့ သွားတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ကြီးတော်က တစ်လကို ဘယ် လောက် ဆိုပြီး ဈေးပြောတယ်။ အဲဒီဈေးနှုန်းက ကိနီ မှန်းထားတာထက် တော်တော်လေးကို နည်းလို့ နေတယ်။ “သား လုပ်နိုင်မှာပါ” လို့ သူက သူမကို ပြောလိုက်တယ်။

သူနဲ့ သူ့ကြီးတော်ဟာ ဒီလောက် စကားအများကြီး မပြောဖူးပါဘူး။ (သူ့အမေက သူမနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်မှာကို အားမပေးပါဘူး) ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်မှု အမြဲတမ်း ရှိပါတယ်။ ကိနီဟာ ကတိမတည်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သူမ သိထားတယ်။

ကိနီဟာ သူ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေရဲ့ တစ်ဝက်ကို သုံးပြီး ကော်ဖီ ဆိုင်ကို ဘားအဖြစ် ပုံစံပြောင်းလိုက်တယ်။ သူဟာ ရိုးရှင်းတဲ့ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေကိုပဲ ဝယ်ယူပြီး ခပ်ရှည်ရှည်နဲ့ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိတဲ့ ဘားတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်တယ်။ နံရံကပ်စက္ကူတွေကို တည်ငြိမ်တဲ့ အရောင် တွေပဲ ရွေးချယ်ပြီး အိမ်က ယူလာတဲ့ ဓာတ်ပြားတွေကို စင်တစ်စင်မှာ စီထားလိုက်တယ်။ သူ့ဆီမှာ သင့်တင့်ကောင်းမွန်တဲ့ Thorens ဓာတ်စက်၊ Luxman အသံချဲ့စက်နဲ့ JBL စပီကာ အသေးစားနှစ်လုံး ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို သူ လူပျိုဘဝကတည်းက ဝယ်ထားတာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ငွေမဟားတရား

သုံးပြီး ဝယ်ခဲ့ရတဲ့ အရာတွေပေါ့။ သူဟာ ဂျက်ဇီသီချင်းတွေ နားထောင်ရတာကို အမြဲတမ်းပဲ နှစ်ခြိုက်သဘောကျလှတယ်။ အဲဒါက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဝါသနာ ဖြစ်ပြီး အဲဒီဝါသနာကို သူသိတဲ့ လူတွေကို လုံးဝ အသိမပေးဘူး။ ကောလိပ် တက်တုန်းက သူဟာ ရော့ပ်ပွန်ဂျီက ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အချိန်ပိုင်း အလုပ်လုပ်ဖူးတာကြောင့် သူဟာ ကော့ခဲတေး ကောင်းကောင်း ဖျော်တတ် တယ်။

သူ့ရဲ့ ဘားကို ကီနိုလို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီထက် ကောင်းတဲ့ နာမည်လည်း တွေးမရဘူး။ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ပထမဆုံး အပတ်မှာတော့ ဖောက်သည် တစ်ယောက်တလေတောင် ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ မတုန်လှုပ်မိပါဘူး။ ပြီးတော့ သူက ဘားကို မကြေညာထားသလို၊ လူဆွဲဆောင်နိုင်မယ့် ဆိုင်းဘုတ်လည်း လုပ်ထားဘူး။ သူက ဒီနောက်ဖေးလမ်းကြားကို ဖြတ်သွားတဲ့ စူးစမ်းချင်တဲ့ လူတွေ တွေ့သွားဖို့ကိုပဲ ရိုးရိုးလေး ထိုင်စောင့်နေမိတယ်။ သူ့မှာ အလုပ်က ပေးထားတဲ့ သတ်မှတ်ကြေးတွေ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သလို သူ့မိန်းမကလည်း သူ့ဆီက ငွေကြေးထောက်ပံ့မှု မတောင်းဆိုဘူး။ သူမဟာ သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းနဲ့ အတူတူတောင် နေနေပါပြီ။ သူမနဲ့ ကီနိုဟာ ကင်ဇိုင်းက ကွန်ဒိုကို ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ကီနိုက သူ့ကြီးတော်အိမ်ရဲ့ ပထမထပ်မှာ နေပါတယ်။ အခြေအနေကတော့ အေးဆေး ဖြစ်သွားမယ့် ပုံပါပဲ။

ပထမဆုံး စားသုံးသူအလားကို စောင့်မျှော်ရင်း ကီနိုဟာ သူ နားထောင်ချင်တဲ့ သီချင်းကို နားထောင်၊ ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း ပျော်လို့ နေပါတယ်။ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ မြေပြင်က မိုးအရွာကို မျှော်သလိုမျိုးပေါ့။ သူဟာ အထီးကျန်မှု၊ တိတ်ဆိတ်မှု၊ အဖော်မဲ့မှုတို့ကို ပျော်ဝင်နေစေပါတယ်။ သူဟာ Art Tatum ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ပီယာနိုလက်သံ တော်တော်များများကို နားထောင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ တစ်နည်းနည်း ကိုက်ညီလို့ နေတယ်။

သူ့မိန်းမ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့မိန်းမနဲ့ အိပ်တဲ့ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့ အပေါ် အမျက်ဒေါသ မဖြစ်သလို၊ ခါးခါးသီးသီး မဖြစ်မိတာ ဘာကြောင့်မှန်း

သူနားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒီသစ္စာဖောက်မှုက ရှေ့ခံဖြစ်စရာ ဆိုတာ အသေ အချာပါ။ အချိန်ကြာလာတော့ ဒါဟာ ဖြစ်ဖို့ ကံအကြောင်း ပါလာတော့ ရှောင်လွှဲလို့မရဘဲ၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ့် အရာလို့ သူ ခံစားမိလာခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝမှာ သူဟာ ဘာမှ အောင်မြင်မှု မရဖူးဘူး။ သူဟာ လုံးဝ ဘာကိုမှ အကျိုးမပြုတဲ့ လူစားမျိုးပါ။ သူဟာ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ပျော်ရွှင် အောင် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပျော်အောင် မလုပ်နိုင်တဲ့ လူစားမျိုးပေါ့။ ပျော်ရွှင်မှု ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းတောင် သူ မသိဘူး။ သူ့မှာ ရှင်းလင်းတဲ့ အသိစိတ်လည်း မရှိဘူး။ နာကျင်နေတာလား၊ ဒေါသထွက်နေတာလား၊ စိတ်ပျက်နေတာလား၊ ကြိတ်မှိတ် သည်းခံနေရ တာလား စတဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို ခွဲခြား သိနိုင်စွမ်း မရှိသလို၊ အဲဒါတွေက ဘယ်လိုခံစားရလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူ မသိဘူး။ သူ့အလုပ်နိုင်ဆုံးကတော့ ခုချိန်မှာ နက်ရှိုင်းမှု မရှိ၊ အလေးချိန် မရှိတဲ့ နေရာတစ်ခု ဖန်တီးတာပါပဲ။ အဲဒီနေရာက သူ့နှလုံးသားဟာ ချုပ်နှောင်မှု မရှိ၊ ရည်ရွယ်ရာမဲ့ လှည့်လည် သွားလာလို့ရတဲ့ နေရာပေါ့။ နောက်ဖေးလမ်းမှာရှိတဲ့ ဒီ ကိန့်ဆိုတဲ့ ဘားလေးက သူ့နှလုံးသားရှိရာ နေရာ ဖြစ်လို့ လာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေရာဟာ ဒီဇိုင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ ထူးထူးခြားခြား သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေတဲ့ နေရာ ဖြစ်လာ တာကတော့ အတိအကျပါပဲ။

ကိန့်ဘားဟာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လှပြီး ဇိမ်ကျတဲ့ နေရာ ဆိုတာကို စတင်တွေ့ရှိတာ လူသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ပိုင်ရှင်မဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ပါ။ ရှည်လျားပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ အမြီးပိုင်ရှင် မီးခိုးရောင် ကြောင်မလေးပါ။ ကြောင်က ဘားရဲ့ထောင့်က လူရှင်းတဲ့ နေရာက မှန်ဗီရို နေရာကို တော်တော်လေး နှစ်ခြိုက်ပြီး အဲဒီနေရာမှာ အိပ်ဖို့ အကြောဆန့်ရတာကို သဘောကျတယ်။ ကိန့်က ကြောင်ဟာ သူ့ဘာသာသူ တစ်ကောင်တည်း အေးဆေးနေချင်ပုံရတယ်လို့ သဘောထားပြီး ဂရုမစိုက် ဘူး။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ ကြောင်ကို အစာကျွေးပြီး ရေခွက် လဲပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထက် ဘာမှမပိုဘူး။ ပြီးတော့ ကြောင်ဝင်ချင်တဲ့ အချိန်ဝင်

ထွက်ချင်တဲ့အချိန် ထွက်လို့ရအောင် ကြောင်ဝင်ပေါက်လေး တစ်ပေါက် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ကြောင်က ကံကောင်းမှုတချို့ကိုပါ သယ်ဆောင်လာပုံ ရတယ်။ ကြောင် ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် စားသုံးသူတချို့ ပျောက်တိပျောက်ကျား ရောက်လို့လာတယ်။ အဲဒီထဲက တချို့က ပုံမှန်လာကြတယ်။ အဲဒီလို လာတဲ့ လူတွေဟာ နောက်ဖေးလမ်းကြားလေးထဲက ဘားလေးမှာ ရှိတဲ့ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ သက်တမ်းရင့် မိုးမခပင်၊ စကားနည်းတဲ့ သက်လတ်ပိုင်း အရွယ် ပိုင်ရှင်၊ ဓာတ်စက်ပေါ်မှာ လည်နေတဲ့ ဂန္ဓဝင်ဓာတ်ပြားတွေ၊ ထောင့် တစ်ထောင့်မှာ ခွေနေတဲ့ မီးခိုးရောင်ကြောင်တို့ကို နှစ်သက်ကြသူတွေပါ။ အဲဒီလူတွေက စားသောက်သူ အသစ်တွေကိုပါ ခေါ်လာကြတယ်။ ဆက်လက် ရှင်သန်နိုင်ဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးပေမယ့် အနည်းဆုံးတော့ ဆိုင်လခပေးလို့ ရလာပါပြီ။ ကိနိုအတွက်တော့ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ။

ဒီ ခေါင်းတုံးရိတ်ထားတဲ့ လူငယ်ဟာ ဘားကို ဖွင့်ပြီး နှစ်လအကြာမှာ စလာခဲ့ပါတယ်။ သူ့နာမည် ကာမီတာ ဆိုတာ နောက်နှစ်လအကြာမှ ကိနို သိလာခဲ့တယ်။

မိုးလေး ပါးပါးရွာတဲ့နေ့၊ ထီးယူရမလား၊ မယူရဘူးလား ဆိုတာ မခွဲခြားနိုင်လောက်အောင် ရွာတဲ့ မိုးပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဘားမှာ လူသုံးယောက် ရှိတယ်။ ကာမီတာနဲ့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်။ အချိန်က ည ခုနစ်နာရီခွဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ကာမီတာဟာ ကောင်တာကနေ အဝေးဆုံးရံမှာ ထိုင်ပြီး ဝှိုက်လေဘယ်နဲ့ ရေကို နည်းနည်းချင်းစီ စုပ် သောက်ပြီး စာဖတ်လို့နေပါတယ်။ ကျန်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကတော့ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး Pinot Noir ဝိုင်တစ်လုံးကို သောက်လို့ နေပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ပုလင်းကို အပြင်က ယူလာတာ ဖြစ်ပြီး ကိနိုကို ပုလင်း ဖောက်ခ ယန်းငါးထောင်နဲ့ ဒီမှာ ထိုင်သောက်လို့ ရမလားလို့ မေးပါတယ်။ ဒီလိုမျိုးအဖြစ်က ကိနိုအတွက် ပထမဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ငြင်းစရာ အကြောင်းပြချက် မရှိပါဘူး။ သူဟာ ဝိုင်ပုလင်းကို ဖောက်ပေးလိုက်ပြီး

ဝိုင်ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်နဲ့ အစေ့အဆန်မျိုးစုံ ရောထားတဲ့ ပန်းကန်လုံး တစ်လုံး ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဆေးလိပ် အရမ်းသောက်တော့ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တွေကို မုန်းတဲ့ ကီနိုဟာ သူတို့ကို သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် မဖြစ်လှဘူး။ လုပ်စရာနည်းနည်းပဲ ရှိတာနဲ့ ကီနိုဟာ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး Coleman Hawkins ဓာတ်ပြားထဲက “Joshua Fit the Battle of Jericho” သီချင်းကို နားထောင်နေလိုက်တယ်။ Major Holley ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ဘေ့စ်လက်စွမ်းပြသံက အံ့ခမန်းဆိုတာ သူ သိသွားတယ်။

ပထမတော့ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ဝိုင်ကို အရသာခံ သောက်ရင်း နှစ်ယောက်သား အဆင်ပြေပြေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်မကြာခင်မှာ အကြောင်း အရာ တချို့မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာလား ဆိုတာတော့ ကီနိုမသိပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် သဘောထားတွေ ကွဲလွဲလာတယ်။ အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ အချေအတင် ဖြစ်လို့ လာတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေရင်း တစ်နေရာ အရောက် မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ မတ်တတ် ထရပ်ပြီး စားပွဲခုံကို ထုလိုက်တာကြောင့် ဝိုင်ခွက်တစ်ခွက်နဲ့ ဆေးလိပ်ပြာခွက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျကွဲသွားခဲ့တယ်။ ကီနိုဟာ တံမြက်စည်းကို အလျင်အမြန် ပြေးကိုင်ပြီး ရှင်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ပြာခွက် အသစ်နဲ့ ဝိုင်ခွက် အသစ်တစ်ခွက် စားပွဲပေါ် ထပ်ချပေးလိုက်တယ်။

ကာမီတာဟာ အဲဒီလူတွေရဲ့ အပြုအမူတွေကို တော်တော်လေး စက်ဆုပ်နေပုံရတာ သိသာတယ်။ (ဒီတစ်ကြိမ်မှာမှ သူ့နာမည် ကီနို သိလိုက်ရတာ) သူ့အမူအရာက မပြောင်းလဲပေမယ့် သူ့ဘယ်ဘက် လက်ချောင်းတွေနဲ့ ကောင်တာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါက်လို့ နေတယ်။ စန္ဒရားဆရာက ခလုတ်တွေကို စမ်းနေသလိုပေါ့။ ငါ ဒီအခြေအနေကို ထိန်းရမယ်လို့ ကီနို တွေးမိတယ်။ သူဟာ ဟိုလူနှစ်ယောက်ဆီ သွားပြီး “အားနာပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ အသံတွေ တစ်ဆိတ်လောက် တိုးပေးလို့ ရမလား ခင်ဗျာ” လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလိုက်တယ်။

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ကီနိုကို မော့ကြည့်ပြီး သူ့မျက်လုံး

တွေကိုအေးစက်စက်နဲ့ စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး မတ်တတ်ထလိုက်တယ်။ ခုချိန်ထိ ကိန့် သတိမထားမိတာက အဲဒီလူဟာ လူကောင် ထွားထွားကြီး ဆိုတာ ကိုပါ။ သူဟာ အရပ်မရှည်လှပေမယ့် တုတ်ခိုင်ကြီးမားလှတဲ့ လက်မောင်း တွေနဲ့ ရင်အုပ်ကားကား မောက်မောက် ရှိလို့ နေတယ်။ ဆူမို နပန်းသမား တွေမှာသာ ရှိမယ့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားမျိုး။

ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ တော်တော်လေး ညှက်တယ်။ ပါးနပ် တဲ့ ပုံစံနဲ့ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဖျော့တော့တော့ပဲ။ သူ့ပုံစံက လူတွေကို မြှောက်ထိုး ပင့်ကော် လုပ်ရာမှာ တော်တဲ့ ပုံစံမျိုး။ သူလည်းပဲ ထိုင်ခုံကနေ ဖြည်းဖြည်း ချင်း ထတယ်။ ကိန့်ဟာ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေ တာကို သတိထားမိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ရန်ပွဲကို ရပ်တန့် လိုက်ပြီး ကိန့်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံ ရတာ အသိသာပါပဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တော်တော်လေး လိုက်ဖက်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးက ဒီအခြေအနေ ဖြစ်လာဖို့ကို တိတ်တဆိတ် စောင့်မျှော်နေခဲ့ပုံပါပဲ။

“မင်းက ငါတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကို ဝင်ပြီး ဖြတ်ပြော နိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား” လို့ လူကောင်ကြီးကြီးနဲ့ လူက ပြော တယ်။ သူ့အသံက မာကျောပြီး တိုးနေတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဝတ်ထားတဲ့ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံတွေက ဈေးကြီးပုံ ထင်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနီးကပ် ကြည့်လိုက်တော့ အပေါစား၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချုပ်ထားမှန်း သိသာတယ်။ သူတို့ ဘာအလုပ်အကိုင်ပဲ လုပ်နေလုပ်နေ သူတို့ဟာ ရာနှုန်းပြည့် ယာကူဇာ မဟုတ်တာ သိသာလွန်း နေသလို လေးစားဖို့လည်း မကောင်းလှဘူး။ အကောင်ကြီးကြီးနဲ့ လူက ခရု ကတ်ပုံ ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားပြီး သူ့ အဖော်က ဆံပင်ကိုအညှီရောင် ဆိုးထား တယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို နောက်ပြန် ဆွဲစည်းထားပြီး မြင်းမြီးပုံစံ အမြင့် စည်းလို့ ထားတယ်။ တစ်ခုခု မကောင်းတာ ဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာ ကိန့် သိလို့ နေတယ်။ သူ့ချိုင်းကြားမှာ ချွေးတွေ စီးကျစပြုလို့ လာခဲ့ပါပြီ။

“တဆိတ်လောက်ဗျာ” တခြားအသံ တစ်သံက ပြောတယ်။

ကီနီ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်မှာ ကာမီတာ ရပ်နေ တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဝန်ထမ်းကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့” လို့ ကာမီတာက ကီနီကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို အသံတိုးပေးဖို့ တောင်းဆို ခိုင်းလိုက်တာ ကျွန်တော်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ အသံတွေကြောင့် အာရုံစိုက်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် စာဖတ်လို့ မရဘူး”

ကာမီတာရဲ့ အသံဟာ ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး တည်ငြိမ်ပြီး အေးအေးလူလူ ရှိလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမြင်ရတဲ့ တစ်ခုခုဟာ မွေနှောက်စ ပြုလို့နေပြီ။

“စာဖတ်လို့ မရဘူး” လူကောင်သေးသေးက ပြန်ရေရွတ်တယ်။ အဲဒီ စာကြောင်းမှာ သဒ္ဒါ တစ်ခုမှ မမှားကြောင်း သေချာစေအောင် ရွတ်နေ သလိုမျိုး။

“ဘာလဲ၊ မင်းမှာ အိမ်မရှိဘူးလား” လို့ လူကောင်ကြီးကြီးနဲ့ လူက ကာမီတာကို မေးတယ်။

“ရှိတာပေါ့၊ ဒီနားမှာတင် နေတာ” လို့ ကာမီတာက ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒါဆိုလည်း အိမ်ပြန်ပြီး ဖတ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ဖတ်ရတာကို သဘောကျတယ်” လို့ ကာမီတာက ပြောတယ်။

အဲဒီလူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြတယ်။

“စာအုပ်ပေး၊ ငါဖတ်ပြမယ်” လို့ လူကောင်သေးသေးက ပြောတယ်။

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တိတ်တိတ်ဆိတ် ဖတ်ရတာကို သဘောကျ တယ်” လို့ ကာမီတာက ပြောတယ်။ “ပြီးတော့ ခင်ဗျား စကားလုံး တစ်လုံးလုံး ကို အသံထွက်မှားရင် ကျွန်တော်က မုန်းမိမယ်”

“မင်းက မလွယ်တဲ့ ကောင်ပဲ” လို့ လူကောင်ကြီးကြီးက ပြောတယ်။

“ရယ်ရတဲ့ကောင်”

“ဒါနဲ့ မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ” လို့ မြင်းမြီးကျစ်ဆံမြီးနဲ့ လူက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ကာမီတာ” လို့ သူက ပြောတယ်။ “နတ်ဘုရား ဆိုတဲ့ ကာမီ နဲ့ ကွင်းပြင် ဆိုတဲ့ စကားလုံး ပေါင်းထားတာ၊ အဲဒီတော့ နတ်ဘုရားရဲ့ ကွင်းပြင်ပေါ့၊ အသံထွက်က ကာမီတာ”

“ငါ မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်” လို့ လူကောင်ကြီးကြီးက ပြောတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ မှတ်ဉာဏ်က အသုံးဝင်နိုင်တယ်” လို့ ကာမီတာ က ပြောတယ်။

“ဒါနဲ့ ငါတို့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်ကြရအောင်လား” လို့ လူကောင်သေးသေးက ပြောတယ်။ “အဲဒါမှ ဖြစ်ချင်တာကို တိတိကျကျ ပြောလို့ ရမှာ”

“ကျုပ်ကတော့ အဆင်ပြေတယ်” လို့ ကာမီတာက ပြောတယ်။

“ကြိုက်တဲ့ နေရာ ပြော၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်မထွက်ခင် ကျသင့်ငွေ ရှင်းလိုက်နိုင်မလား၊ ဘားကို မထိခိုက်စေချင်ပါဘူး”

ကာမီတာက ကီနိုကို သူတို့ရဲ့ ကျသင့်ငွေ စာရင်း ယူလာဖို့ ပြောလိုက် တယ်။ သူက သူ သောက်ထားတဲ့ အရက်ဖိုး အတိအကျကို ကောင်တာပေါ် တင်လိုက်တယ်။ မြင်းမြီး ဆံပင်နဲ့ လူက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တစ်သောင်းတန် ယန်းတစ်ရွက် ထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်။

“ပြန်မအမ်းနဲ့” လို့ မြင်းမြီးဆံပင်နဲ့ လူက ကီနိုကို ပြောတယ်။

“အခုထက် ပိုကောင်းတဲ့ ဝိုင်ခွက်တွေ ဝယ်လိုက်ပါဦး။ ဒါက ဈေးကြီး တဲ့ ဝိုင်။ ဒီလိုခွက်နဲ့ သောက်ရတော့ ချီးအရသာ ဖြစ်ကုန်ရော”

“ဘယ်လို အပေါစား ဆိုင်လဲကွာ” လို့ လူကောင်ကြီးကြီးက သရော် တော်တော် ပြောတယ်။

“မှန်တယ်၊ အပေါစားဘားကို အပေါစား ဖောက်သည်တွေပဲ လာလိမ့်မယ်” လို့ ကာမီတာက ပြောတယ်။ “ဒီနေရာက ခင်ဗျားနဲ့ မကိုက် ဘူး၊ တခြား တစ်နေရာကို သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဘယ်နေရာလဲတော့ မသိဘူး”

“ခုတော့ မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကောင် မဟုတ်တော့ပြန်ဘူး” လို့ လူကောင်ကြီးကြီးက ပြောတယ်။ “မင်း ငါ့ကို ရယ်အောင် လုပ်နေတယ်”

“ပြီးတော့မှ ပြန်စဉ်းစား၊ အကြာကြီးရယ်” လို့ ကာမီတာက ပြောတယ်။

“ငါဘယ်ကိုသွားရမလဲဆိုတာမင်းပြောရမယ်” လို့ မြင်းမြီးဆံပင်နဲ့ လူက ပြောတယ်။ သူဟာ လျှာကို ဖြည်းဖြည်းလေး သပ်လိုက်တယ်။ မြွေတစ်ကောင်က သူ့သားကောင်ကို ညှို့နေသလိုမျိုး။

လူကောင်ကြီးကြီးက တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။ မြင်းမြီး ဆံပင်က နောက်က လိုက်တယ်။ လေထဲက တင်းမာမှုတွေကို အာရုံ ရနေတဲ့အလား မိုးရွာနေပေမယ့် ကြောင်ဟာ ထခုန်ပြီး သူတို့နောက်က ထွက်လို့ သွားတယ်။

“အဆင်ပြေတာ သေချာရဲ့လား” လို့ ကိန္နီက ကာမီတာကို မေးတယ်။

“စိတ်မပူပါနဲ့” လို့ ကာမီတာက အပြုံးလေးနဲ့ ပြောတယ်။ “ခင်ဗျား ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး မစ္စတာကိန္နီ၊ ဒီမှာပဲ နေ၊ အေးဆေး ပြီးသွားလိမ့်မယ်”

ကာမီတာ အပြင်ကို ထွက်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ မိုးတွေ ရွာနေတုန်းပဲ။ ခုနကထက် နည်းနည်း ပိုရွာလာတယ်။ ကိန္နီဟာ ခုံအဝိုင်းမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်လို့ နေတယ်။ အပြင်မှာ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်လို့နေ တယ်။ သူ ဘာအသံကိုမှ မကြားရဘူး။ ကောင်တာပေါ်မှာ မှောက်ထားခဲ့တဲ့ ကာမီတာရဲ့ စာအုပ်က သေချာ လေ့ကျင့်ခံထားရတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်က သခင်ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေသလိုမျိုးပဲ။ ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာတော့ တံခါးပွင့်လာပြီး ကာမီတာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ ဝင်လို့ လာတယ်။

“ကျွန်တော့်ကို တဘက်တစ်ထည်လောက် ငှားလို့ ရမလား” လို့ သူက မေးတယ်။

ကိန္နီက သူ့ကို လျှော်ဖွပ်ပြီးသား တဘက်တစ်ထည်ပေးလိုက်တယ်။ ကာမီတာက နဖူးကို သုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လည်ပင်း၊ မျက်နှာနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို သုတ်တယ်။ “ကျေးဇူးပါဗျာ၊ အခုတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ” လို့ သူက ပြောတယ်။ “အဲဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို ဒီနေရာမှာ နောက်ဘယ်တော့မှ မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့လဲ”

ကာမိတာက ခေါင်းခါပြတယ်။ “ခင်ဗျား မသိတာ ပိုကောင်းပါတယ်ဗျာ” လို့ ပြောနေသလိုမျိုး။ သူဟာ သူ့ထိုင်ခုံဆီသွားပြီး လက်ကျန် ဝိစကီကို မေ့သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ကာမိတာ ထွက်သွားပြီးနောက် အဲဒီ ညနေခင်းမှာပဲ ကီနို အပြင်ထွက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ လမ်းကြားတစ်ခုလုံး ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်လို့ နေတယ်။ ရန်ဖြစ်ထားတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ သွေးစသွေးနုလည်း မရှိဘူး။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ ဆိုတာ သူ ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။ ပြီးတော့ သူ ဘားကို ပြန်သွားပြီး နောက်လာမယ့် စားသုံးသူကို စောင့်မျှော်နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညမှာ ဘယ်သူမှ ထပ်မလာတော့ဘူး။ ကြောင်လည်းပဲ ပြန်မလာဘူး။ ခွက်ထဲကို ဝှိုက်လေဘယ်တွေ လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ ရေဆတူနဲ့ ရေခဲအချောင်းသေး နှစ်ချောင်း ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အရသာခံကြည့်တယ်။ ထင်ထားသလောက်လည်း မကောင်းပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညမှာတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် လည်ပတ်မှု စနစ်အတွက် အယ်လ်ကိုဟော တစ်ခွက်လောက် လိုအပ်နေတယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ကီနိုဟာ အမျိုးသမီးဖောက်သည် တစ်ယောက်နဲ့ အိပ်ဖြစ်တယ်။ သူမဟာ သူ မိန်းမနဲ့ ကွဲပြီးနောက် ပထမဆုံး လိင်ဆက်ဆံဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲ။ သူမ အသက်က သုံးဆယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုကြီးကောင်း ကြီးမယ်။ သူမကို ချောတဲ့ စာရင်းမှာ သွင်းလို့ ရ၊ မရ သူ မသေချာပေမယ့် သူမက ကိုယ်ပိုင်ပုံစံနဲ့ ထူးခြားတယ်။ အဲဒါကတော့ သိသာတယ်။

အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘားကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း သူမနဲ့ ရွယ်တူ လိပ်ခွံကိုင်မျက်မှန်တပ်ပြီး ဘီမျိုးဆက်ပုံစံ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပါလာတတ်တယ်။ သူ့ဆံပင်တွေက ဖရိုဖရဲနဲ့၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ လည်စည်း မတပ်ဘူး။ အဲဒါ

ကြောင့် သူဟာ သမားရိုးကျ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတော့ ဖြစ်ဟန်တူမယ် မထင်ဘူးလို့ ကိနိ ကောက်ချက်ချတယ်။ အမျိုးသမီးက သူမရဲ့ သွယ်လျှာ ပုံကျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြသနိုင်တဲ့ ဝတ်စုံ ခပ်ကျပ်ကျပ်ကို အမြဲတမ်း ဝတ်ဆင်လေ့ရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘားမှာ ထိုင်ပြီး ရံဖန်ရံခါ တီးတိုး စကားလေးတွေ ပြောမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကော့ခံတေး၊ ရှယ်ရီ တစ်ခုခု သောက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ အကြာကြီး မနေဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်မှု မပြုခင် တစ်ခွက် တစ်ဖလား သောက်ကြတာပဲလို့ ကိနိက မြင်ယောင်ကြည့်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပြုပြီးတဲ့ အခါမှာပေါ့။ သူ သေချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် သောက်တဲ့ပုံစံက သူ့ကို လိင်ကိစ္စ အမှတ်ရစေတယ်။ အချိန်ကြာကြာ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လိင်မှုပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် လုံးက ထူးခြားလွန်းစွာ မျက်နှာအမူအရာ ဖော်ထုတ်ပြသမှု လုံးဝမရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးပေါ့။ အဲဒီအမျိုးသမီး ပြုံးတာကို ကိနိ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ တစ်ခါတလေတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကိနိကို စကားပြောတယ်။ ပြောတိုင်းလည်း ဖွင့်ထားတဲ့ သီချင်းအကြောင်းပါပဲ။ သူမက ဂျက်ဇ် ကြိုက်တယ်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဓာတ်ပြားတွေ စုတယ်။ “ကျွန်မအဖေက အိမ်မှာ ဂျက်ဇ် နားထောင်လေ့ ရှိတယ်” လို့ သူမက သူ့ကို ပြောတယ်။ “ဒါတွေ နားထောင်ရတာ အတိတ်က သတိရစရာတွေကို ပြန်အမှတ်ရစေတယ်”

သူမရဲ့ လေသံအရ အတိတ်က အမှတ်ရစရာတွေ ဆိုတာ ဂီတကို ပြောတာလား၊ သူမရဲ့ အဖေကို ပြောတာလား ဆိုတာ ကိနိ မခွဲခြားနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ မေးလိုက်ဖို့ကို မရဲပါဘူး။

တကယ်တော့ ကိနိက အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ အများကြီး မပတ်သက်မိဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ သူ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေတာကို သူမနဲ့ ပါလာတဲ့ လူက မနှစ်မြို့တာ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလို့ပါပဲ။ တစ်ခါ သားမှာတော့ သူနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ တိုကျိုမြို့က ဓာတ်ပြားအဟောင်း ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေအကြောင်း၊ ဓာတ်ပြားတွေကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းသင့်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို အချိန်တော်တော်ကြာကြာ စကားပြော

ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စကားပြောပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အဲဒီလူက သူ့ကို အေးစက်စက်၊ သံသယအကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်လို့ နေလေရဲ့။ ကီနိုဟာ အရှုပ်အထွေးတွေ ဖြစ်မယ့် ကိစ္စတွေကို အမြဲတမ်း သတိထားပြီး ခပ်ခွာခွာနေလေ့ ရှိပါတယ်။ မနာလိုမှုနဲ့ မာနထက် ပိုဆိုးတဲ့အရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခု မဟုတ်တစ်ခုအတွက်နဲ့ ကီနိုဆီမှာ ကြောက်လန့်ဖွယ်အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီဟာ သူ့ဆီမှာ ဖြစ်လိုက်တိုင်း တခြားလူတွေရဲ့ အမှောင်ခြမ်းမှာ သွားရောက် မွေနှောက်တာတွေ ဖြစ်တော့တာပဲ။

အဲဒီညမှာတော့ ဘားကို အဲဒီအမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာတယ်။ တခြား စားသုံးသူတွေ မရှိကြဘူး။ သူမ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လာတော့ အေးစိမ့်တဲ့ ညလေဟာ အထဲကို ဝင်လာတယ်။ သူမ ကောင်တာမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ဘရန်ဒီတစ်ခွက် မှာတယ်။ ပြီးတော့ ကီနိုကို Billie Holiday ဖွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ “ဟိုး အစောပိုင်းဟာ ဖွင့်မယ်။ ခင်ဗျား နားထောင်မယ်ဆို” ကီနိုဟာ ကိုလံဘီယာတိုက်ထုတ် ဓာတ်ပြားကို ဓာတ်စက်ပေါ် တင်လိုက်တယ်။ “Georgia on My Mind” သီချင်းပါတဲ့ အယ်လ်ဘမ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နားထောင်ကြတယ်။ “နောက် တစ်ဖက်ကိုကော ဖွင့်ပေးလို့ ရမလား” တစ်ဖက်ဆုံးတော့ သူမက ပြောတယ်။ သူမ တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း သူ လုပ်ပေးလိုက်တယ်။

သူမ နောက်ထပ် ဓာတ်ပြားချပ်ရေ နည်းနည်း နားထောင်ရင်း ဘရန်ဒီသုံးခွက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်တယ်။ Erroll ရဲ့ “Moonglow”, Buddy DeFranco ရဲ့ “I Can't Get Started” အယ်လ်ဘမ်တွေပေါ့။ ပထမတော့ သူမ ဘဲအလာကို စောင့်နေတာလို့ ကီနို ထင်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမက လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်လေးတောင် မကြည့်ပါဘူး။ သူမ ဂီတသံကို နားထောင်ရင်း၊ အတွေးထဲ နစ်မြောရင်း၊ ဘရန်ဒီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ရင်း ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်လို့ နေတယ်။

“ဒီနေ့ သူငယ်ချင်း မလာဘူးလား” လို့ ပိတ်ခါနီး အချိန်နီးလာ တော့ ကီနို မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“သူ မလာပါဘူး၊ သူက အဝေးမှာ” လို့ အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။ သူမ ခုံကနေ ထပြီးတော့ ကြောင်အိပ်နေတဲ့ နေရာကို လမ်းလျှောက်သွား တယ်။ သူမရဲ့ လက်ချောင်းထိပ်တွေနဲ့ ကြောင်ရဲ့ကျောကို ဖြည်းဖြည်းလေး ပွတ်သပ်လို့ ပေးတယ်။ ဘာစိတ်အနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်တဲ့ ကြောင်က ဆက်ပြီးတော့ အိပ်လို့ နေလေရဲ့။

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဆက်မတွေ့ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ” လို့ အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။

ကီနီ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတာကြောင့် မပြောဘဲနေလိုက်တယ်။ ကောင်တာနောက်မှာပဲ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်လို့ နေတယ်။

“ကျွန်မ ဘယ်လို ပြောရမလဲတော့ မသိဘူး” လို့ အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။ သူမဟာ ကြောင်ကို ပွတ်သပ်နေတာ ရပ်လိုက်ပြီး ဘားကို ပြန်လာတယ်။ သူမရဲ့ ဒေါက်မြင့် ဖိနပ်သံက တဒေါက်ဒေါက်နဲ့။

“ကျွန်မတို့ ပတ်သက်မှုက လုံးဝ ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး”

“လုံးဝ ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး” ကီနီက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာကို မစဉ်းစားဘဲနဲ့ အဲဒီစကားလုံးတွေကို ပြန်ရေရွတ်တယ်။

သူမ ခွက်ထဲက လက်ကျန် ဘရန်ဒီကို မော့လိုက်တယ်။ “ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြစရာ ရှိတယ် မစ္စတာကီနီ” လို့ သူမက ပြောတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကီနီ မကြည့်ချင်ပါဘူး။ အဲဒါတော့ သူ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မကြည့်ချင်တဲ့ အကြောင်း ဘယ်လို ပြောရမလဲ ဆိုတာ စကားမစီ တတ်ဘူး ဖြစ်လို့နေတယ်။

အမျိုးသမီးက သူမရဲ့ ရင်ကွဲ သိုးမွေးအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီး ခုံပေါ် တင်လိုက်တယ်။ သူမ လက်နှစ်ဖက်လုံး ကျောဘက်ကို ရောက်သွားပြီး အင်္ကျီကို ဇစ်ဖွင့်လိုက်တယ်။ သူမ ကီနီဘက်ကို ကျောလှည့်ပြတယ်။ အဖြူ ရောင် ဘရာချိတ် အောက်မှာတင် ပွန်းပဲ့ရာတွေလို အရောင်မှိန်နေတဲ့ ကျောက်မီးသွေးအရောင်နဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အမာရွတ်တွေ ပျောက်တိ ပျောက်ကျား ရှိလို့နေတာ ကီနီ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့

ကြယ်တွေရဲ့ အနက်ရောင် တန်းတစ်တန်း။

အမျိုးသမီးဟာ ဘာမှမပြောဘဲ ကီနိုကို သူမရဲ့ ကျောဗလာကို လှစ်ဟပြတယ်။ အမေးခံလိုက်ရတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည် လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို ကီနိုဟာ အမာရွတ်တွေကို ကြည့်လို့ နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူမ ဇစ်ပြန်တပ်ပြီး သူ့ဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်တယ်။ သူမ ရင်ကွဲ သိုးမွေးအင်္ကျီ ပြန်ဝတ်ပြီး ဆံပင်ကို သပ်တင်တယ်။

“အဲဒါတွေက စီးကရက်မီးနဲ့ အတို့ခံထားရတာ” လို့ သူမက ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောတယ်။

ကီနိုမှာ ပြောစရာ စကားလုံး မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခုခု တော့ ပြောမှ ဖြစ်မယ်။ “ခင်ဗျားကို အဲဒါ ဘယ်သူ လုပ်တာလဲ” လို့ သူ မေးလိုက်တယ်။ သူ့အသံက ခြောက်ကပ်လို့ နေတယ်။

အမျိုးသမီးက ပြန်မဖြေဘူး။ သူ အဖြေကို မမျှော်လင့်မှန်း ကီနို နားလည်တယ်။

“တခြားနေရာတွေမှာလည်း ရှိသေးတယ်” လို့ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမ ပြောတယ်။ သူမအသံက ဘာခံစားချက်မှ မပါဘူး။ “နေရာတွေက... ပြရ နည်းနည်းခက်တယ်”

ပထမကတည်းက ဒီအမျိုးသမီးဟာ ပုံမှန်တော့ မဟုတ်မှန်း ကီနို ခံစားမိခဲ့တယ်။ တစ်စုံတစ်ခုက သူ့ရဲ့ ပင်ကိုဗီဇစိတ်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ သူ့ကို သတိပေးလို့ နေတယ်။ သူဟာ ပုံမှန် အားဖြင့် သတိရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိပ်ဖို့ လိုလာရင် သူဟာ ကြေးစားတစ်ယောက်နဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအမျိုးသမီးကို သူ သဘောကျတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီညမှာ သူမဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်က လိင်မှုပြုတာကို ပြင်းပြင်းပြပြ အလိုရှိနေခဲ့တယ်။ ဆိုတော့ သူဟာ အဲဒီ ယောက်ျား ဖြစ်ပုံရနေတယ်။ သူမ မျက်လုံးတွေက ပြူးလာခဲ့တယ်။ သူငယ်အိမ် တွေက အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင် ကျယ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ

မျက်လုံးတွေထဲမှာ လုံးဝ နောက်ပြန်မဆုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ဆုံးဆုံးဖြတ်ဖြတ် ဖြစ်နေတဲ့ တောက်ပမှုတွေ ရှိလို့ နေတယ်။

သူ ဘားကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား အပေါ်ထပ်ကို တက်လာ ခဲ့တယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ အမျိုးသမီးဟာ အဝတ်အစားတွေနဲ့ အတွင်းခံကို ကောက်ကာငင်ကာ ချွတ်တယ်။ ပြရနည်းနည်းခက်တယ် ဆိုတဲ့ နေရာတွေကို သူ့ကို ပြတယ်။ ပထမတော့ ကီနို မကြည့်ရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဆွဲပြီး ကြည့်ခိုင်းတယ်။ ဒီလောက် ရက်စက်တာကို လုပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့ စိတ်ကို၊ ဒါမှမဟုတ် ဒါကို စိတ်ပါလက်ပါ ကြိတ်မှိတ်အနာခံချင်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို သူ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် နားမလည်ချင်ဘူး။ ဒါဟာ ကီနို နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာမြေကနေ အလင်းနှစ် များစွာ ဝေးကွာတဲ့ ဖုန်းဆိုးမြေ ဂြိုဟ်ကမ္ဘာတစ်ခုက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အပြုအမူပဲ။

အမျိုးသမီးက သူ့လက်ကို ကိုင်ပြီး အမာရွတ်ကို ပြပြီး တစ်ခုချင်း စီကို ထိခိုင်းတယ်။ အမာရွတ်တွေက သူ့မရဲ့ရင်သားတွေပေါ်နဲ့ ယောနိဘေးမှာ ပါ ရှိနေတယ်။ သူဟာ နက်မှောင်ပြီး မာကျောတဲ့ အမာရွတ်တွေကို လိုက်စမ်း လို့ နေတယ်။ ခဲတံတစ်ချောင်းနဲ့ အစက်တွေကို လိုက်ဆက်နေသလိုပေါ့။ အမာရွတ်တွေ ရုပ်လုံးတစ်ခု ပေါ်လာပြီး သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရ စေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဘာလဲတော့ သူ မသိဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက် တာတာမီ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လိင်ဆက်ဆံ ကြတယ်။ ဘာစကားမှ မပြောဘူး။ ဘယ်လို နှူးနပ်တာမျိုးမှ မလုပ်ဘူး။ မီးပိတ်ဖို့အချိန်၊ အိပ်ရာခင်းဖို့ အချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး။ အမျိုးသမီးက သူ့မရဲ့လျှာနဲ့ သူ့လည်ချောင်းကို လျက်လို့နေပြီး လက်သည်းတွေက သူ့ ကျောမှာ စိုက်လို့ နေတယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ အာသာပြင်းပြင်းဖြစ်နေတဲ့ အသားကို မြိန်ရေရှက်ရေစားသုံးနေတဲ့ တိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင်နဲ့ တူလို့ နေတယ်။ အပြင်ဘက်မှာ အရုဏ်တက်လာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ် တက်ပြီး အိပ်ကြတယ်။ အမှောင်ထုထဲ ဆွဲခေါ် ခံသွားရသလိုပေါ့။

နေ့လယ်မရောက်ခင်လေးမှာတင် ကီနိုနိုးလို့လာတယ်။ အမျိုးသမီးက ထွက်လို့ သွားပြီ။ သူဟာ တကယ်အပြင်မှာ ဖြစ်သလို အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်ခဲ့တယ်လို့ သူ ခံစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အိပ်မက် မဟုတ်တာ အသေအချာပါပဲ။ သူ့ကျောကုန်းမှာ ကုတ်ခြစ်ရာတွေ တန်းစီလို့ နေတယ်။ သူ့လက်မောင်းမှာ ကိုက်ရာတွေ၊ သူ့လိင်တံက စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းလေး ဖြစ်လို့ နေတယ်။ သူ့ရဲ့အဖြူရောင် ခေါင်းအုံးမှာ အနက်ရောင် ဆံပင်အရှည်တွေ အများကြီး ကျွတ်ကျန်ခဲ့တယ်။ အိပ်ရာခင်းတွေမှာ သူ တစ်ခါမှ မရဖူးတဲ့ အနံ့ပြင်းပြင်းကို ရလို့နေတယ်။

အဲဒါဖြစ်ပြီးနောက် ဆိုင်ကို အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်လာပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း ဆိတ်မုတ်ဆိတ်နဲ့ ပါလာပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်သား ကောင်တာမှာ ထိုင်၊ ကော့ခံတေး တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက် သောက်ရင်း အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ စကားပြောတယ်။ ပြီးတော့ ထထွက်သွားကြတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကီနိုနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောတယ်။ အများစုကတော့ ဂီတအကြောင်းပါ။ သူမရဲ့ လေသံက အရင်တုန်းက အတိုင်းပဲ။ ဟိုတစ်ညက သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ သူမရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားသလိုမျိုး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဆန္ဒတွေ ရှိနေသေးတာ မြင်နေရတယ်။ မြေအောက်သတ္တုတွင်း လမ်းကြောင်းထဲ အလင်းရောင် ခပ်မှိန်မှိန် ကျရောက်နေသလိုပေါ့။ သူ အဲဒါကိုတော့ သေချာတယ်။ အဲဒီသေချာမှုက သူ့ကို အရာရာကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြန်မြင်စေတယ်။ သူမရဲ့ လက်သည်းတွေ သူ့ကျောမှာ ထိုးစိုက်လိုက်တာ၊ သူ့ရဲ့ လိင်တံ ကျိန်းစပ်နေတာ၊ သူမရဲ့ ရှည်လျား ချွန်မြဲတဲ့ လျှာ၊ သူ့အိပ်ရာပေါ်က အနံ့ စတာတွေ အကုန်လုံးပေါ့။

သူနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး စကားပြောတော့ သူ့ကောင်က ကီနိုရဲ့ အမူအရာ၊ အပြုအမူတွေကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်လို့ နေတယ်။ သူတို့ စုံတွဲကြားမှာ သူတို့နှစ်ယောက်သာ သိနိုင်တဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ရှိနေသလို စေးပျစ်ပျစ် အရာတစ်ခုက သူတို့ကို ရစ်နှောင်လို့ထား

တယ်လို့ ကီနို ခံစားမိတယ်။

နွေရာသီ အကုန်မှာတော့ ကီနိုရဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု အဆုံးသတ် နိုင်ခဲ့တယ်။ သူနဲ့ သူ့မိန်းမဟာ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ကိစ္စလေးတွေ အပြီး သတ်နိုင်ဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆိုင်မဖွင့်ခင် သူ့ဘားမှာ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

တရားရေး ကိစ္စတွေက စောစောစီးစီး ပြတ်လို့ သွားတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြ တယ်။ ကီနိုရဲ့ မိန်းမက အပြာရောင် ဝတ်စုံသစ်ကို ဝတ်လို့ ထားတယ်။ သူမ ဆံပင်တိုနေတယ်။ သူမဟာ သူ မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ပုံစံထက် ပိုပြီးကျန်းမာ၊ ပိုပြီး ရွှင်လန်း တက်ကြွနေပုံ ရတယ်။ သူမဟာ ပိုပြီး ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝကို စတင် ခဲ့ပြီ ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ သူမ ဘားတစ်ဝိုက်ကို ကြည့်လိုက် တယ်။ “တော်တော်ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ” လို့ သူမက ပြောတယ်။ “တိတ်ဆိတ် တယ်၊ သန့်ရှင်းပြီး ဆိတ်ငြိမ်တယ်၊ ရှင်မှ ရှင်ပဲ” ပြီးတော့ ခဏ ငြိမ်သွားတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ရှင်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေမယ့် အရာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး” အဲဒီစကားက သူမ ပြောချင်တဲ့ စကားပဲလို့ ကီနို ခန့်မှန်းမိတယ်။

“တစ်ခုခု သောက်ပါလား” လို့ သူ မေးလိုက်တယ်။

“ရှိတယ် ဆိုရင် ဝိုင်နီ နည်းနည်းပေါ့”

ကီနို ဝိုင်ခွက်နှစ်ခွက် စားပွဲပေါ် တင်ပြီး Napa Zinfandel ဝိုင်တွေ ထည့်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သောက်ကြ တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုအတွက် ခွက်မမြှောက်ကြဘူး။ ကြောင်ဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လို့ လာပြီး ကီနိုပေါင်ပေါ်ကို အံ့အား သင့်ဖွယ် ခုန်တက်လိုက်တယ်။ ကီနိုက ကြောင်ရဲ့ နားရွက် အနောက်ဘက် တွေကို လက်နဲ့ ပွတ်သပ်ပေးလို့ နေတယ်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို တောင်းပန်စရာ ရှိတယ်” လို့ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့မိန်းမက ပြောတယ်။

“ဘာအတွက်လဲ” လို့ ကီနိုက မေးတယ်။

“ရှင့်ကို နာကျင်စေခဲ့တဲ့ အတွက်ပါ” လို့ သူမ ပြောတယ်။ “ရှင် အနည်းအကျဉ်းတော့ နာကျင်ခဲ့ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထင်တာပဲ” လို့ ကိနိုက ခဏလောက် တွေးဆပြီး ပြန်ပြောတယ်။ “ကိုယ်လည်း လူသားတစ်ယောက်ပါ။ နာကျင်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နည်းလား၊ များလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို တွေ့ပြီး တောင်းပန်ချင်တာပါ”

ကိနို ခေါင်းညိတ်တယ်။ “မင်း တောင်းပန်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကိုယ် မင်း တောင်းပန်တာကို လက်ခံပါတယ်၊ နောက်ထပ် စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စကားလုံး ရှာလို့ မရဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်တို့တွေ တူညီတဲ့ တစ်နေရာကို ရောက်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတော့ အဲဒီလို ထင်တာပဲ” လို့ သူ့မိန်းမက ပြောတယ်။

ကိနို ဝိုင်နည်းနည်း မော့လိုက်တယ်။

“ဘယ်သူ ဘယ်သူ အပြစ်မှ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ သူ ပြောတယ်။ “ကိုယ်လည်း တစ်ရက်စောပြီး အိမ်ကို ပြန်မလာသင့်ခဲ့ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် လာမယ့် အကြောင်းကို ကြိုအသိပေးခဲ့သင့်တာပေါ့၊ အဲဒီလိုသာ ဆိုရင် ဒီလိုတွေလည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့မိန်းမက ဘာမှ မပြောဘူး။

“အဲဒီလူနဲ့ စဖြစ်တာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” လို့ ကိနိုက မေးတယ်။

“ကျွန်မတို့ အဲဒီအကြောင်း မပြောသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ကိုယ့်အတွက် မသိတာ ပိုကောင်းတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း မှန်တယ်ပေါ့” လို့ ကိနိုက ဝန်ခံလိုက်တယ်။ သူ ကြောင်ကို ဆက်ပြီးတော့ ပွတ်သပ်ပေးနေတယ်။ ကြောင်က ကျေနပ်တဲ့ အသံနဲ့ ညည်းလို့နေတယ်။ ပထမဆုံး ညည်းသံပဲ။

“ကျွန်မမှာ အဲဒါကို ပြောခွင့် မရှိတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

လို့ သူ့မိန်းမက ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ရှင့်အနေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို မေ့လိုက်ပြီး နောက်ထပ် အသစ်တစ်ယောက် ထပ်ရှာတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အင်း၊ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့” လို့ ကီနိုက ပြောတယ်။

“ရှင်နဲ့ သင့်တော်မယ့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိကိုရှိပါတယ်၊ ရှာရတာ ခက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီအမျိုးသမီး မဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ ဆိုးရွားတာ တစ်ခု လုပ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်မ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က အစကတည်းက တစ်ခုခု မှားနေခဲ့တာ၊ ပြောရရင် ကြယ်သီးတွေ မှားတပ်ခဲ့သလိုပဲ၊ ရှင်ဟာ ပိုပြီး သမားရိုးကျ၊ ပျော်ရွှင်ရတဲ့ ဘဝကို ထူထောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

ကြယ်သီးတွေ မှားတပ်ခဲ့သလိုပဲလို့ ကီနို တွေးမိတယ်။

သူမ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီသစ်ကို သူ ကြည့်မိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေတာ ဆိုတော့ ကျောဘက်မှာ ကြယ်သီး တပ်ထားတာလား၊ ဇစ်တပ်ထားတာလား ဆိုတာကို သူ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ အင်္ကျီကို ဇစ်ဖြုတ်လိုက်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြယ်သီးဖြုတ်လိုက်ရင် သူ ဘာတွေ မြင်ရမလဲ ဆိုတာကို မစဉ်းစားဘဲကို မနေနိုင်ဘူး ဖြစ်လို့ နေတယ်။ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ မပိုင်တော့တာကြောင့် သူ တတ်နိုင်တာဆိုလို့ မှန်းကြည့်တာပဲ ရှိတော့တယ်။ သူ မျက်လုံးတွေကို ပိတ်လိုက်တော့ သူမရဲ့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ ကျောပြင်ထက်မှာ ညိုမည်းနေတဲ့ မီးလောင်ဒဏ်ရာ အမာရွတ်တွေ ဥဒဟို တွန့်လိမ် လှုပ်ရှားလို့ နေတယ်။ တီကောင် အထွေးကြီး တစ်ထွေးလိုပေါ့။ အဲဒီပုံရိပ် လွင့်ပျောက်သွားစေဖို့ သူ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ အဲဒီလုပ်ရပ်ကို သူ့ မိန်းမ အနက်ပြန် လွဲသွားပုံ ရတယ်။

သူ့ခေါင်းပေါ်ကို သူမ နူးနူးညံ့ညံ့လေး လက်တင်လိုက်တယ်။ “ဆောရီးပါ” လို့ သူမ ပြောတယ်။ “တကယ့်ကို ဆောရီးပါ”

ဆောင်းဦး ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကြောင်ပျောက်သွားတယ်။

ကြောင် ထွက်သွားတာကို နားလည်ဖို့ ကိန့် ရက်အနည်းငယ် အချိန်ယူလိုက်ရတယ်။ အခုချိန်ထိ နာမည် မရှိသေးတဲ့ အဲဒီကြောင်ဟာ ဘားကို လာချင်တဲ့ အချိန် လာပြီး၊ တစ်ခါတလေ မလာချင်ရင် တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်လောက် ပျောက်နေတတ်တာ ဆိုတော့ သူ ထူးထူးခြားခြား စိတ် မပူမိဘူး။ သူ အဲဒီ ကြောင်ကို ချစ်ပါတယ်။ ကြောင်က သူ့ကို ယုံကြည်ပုံ မရဘူး။ ကြောင်က ဒီဘားအတွက် ကံကောင်းစေတဲ့ အဆောင်တစ်ခုလိုပဲ။ ကြောင်က ထောင့်တစ်နေရာမှာ သူ့ဘာသာသူ အိပ်နေသရွေ့ ဘာမှ မကောင်းတာ မဖြစ်တတ်ဘူး ဆိုတာ ကိန့် ကွဲကွဲပြားပြား နားမလည်ထားခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပတ်ကြာလာတော့ သူ သတိထားမိလာတယ်။ သုံးပတ်ကျော်လာတော့ ကြောင်ဟာ ပြန်မလာတော့ဘူး ဆိုတာ ကိန့် အလိုလို သိနေမိတယ်။

ကြောင်ပျောက်သွားတဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ဝိုက်မှာ သူ တိုက်နားက အပြင်ဘက်မှာ မြွေတွေကို ကိန့် စတွေ့လာတယ်။

ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ မြွေက အညိုမှိုမှိုနဲ့ ရှည်လျားတယ်။ မြွေဟာ ခြံရှေ့က မိုးမခပင် အရိပ်အောက်မှာ အေးအေးလူလူ တွားသွားလို့ နေတယ်။ မြွေကို တွေ့တော့ လက်ထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ထုပ်နဲ့ ကိန့်ဟာ သော့ဖွင့် နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ တိုကျိုမြို့လယ်ကောင်မှာ မြွေတစ်ကောင် တွေ့ရဖို့ ဆိုတာ တော်တော်ရှားပါတယ်။ သူ တော်တော်ကြီးကို အံ့သြမိတယ်။ သူ့ရဲ့ အဆောက်အအုံနောက်မှာက ဧရာမ ဥယျာဉ်ကြီးတွေနဲ့ Nezu ပြတိုက် ရှိတယ်။ အဲဒီဥယျာဉ်တွေမှာ မြွေတစ်ကောင် နေထိုင်တာဟာ မယုံနိုင်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ရက် အကြာ နေ့လယ်ခင်းမှာ သတင်းစာ ယူဖို့ တံခါးသွားဖွင့်ချိန်မှာလည်း အဲဒီနေရာမှာပဲ နောက်ထပ် မြွေတစ်ကောင်ကို သူ ထပ်တွေ့ရပြန်တယ်။ ဒီတစ်ကောင်ကတော့ အပြာရောင်။ အရင် အကောင် ထက် သေးပြီး သွယ်လျတဲ့ ပုံစံ ရှိတယ်။ မြွေက ကိန့်ကို တွေ့တော့ ရပ်လိုက်ပြီး ကိန့်ကို သိနေသလိုပုံစံနဲ့ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေး ထောင်ပြီး မော့ကြည့်

တယ်။ ကီနီ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ခြေလှမ်းတွန့်ဆုတ်သွားတယ်။ မြွေက ခေါင်းကို ပြန်ငုံ့သွားပြီး အရိပ်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်လို့ သွားတယ်။ ဒီအဖြစ် အပျက်ကြီး တစ်ခုလုံးက ကီနီကို ကျောချမ်းစေတယ်။

နောက်ထပ် သုံးရက်အကြာမှာ တတိယမြောက် မြွေကို ကီနီ တွေ့မိတယ်။ ဒီတစ်ကောင်လည်း ခြံရှေ့က မိုးမခပင် အောက်မှာပဲ။ ဒီကောင်က အရင်နှစ်ကောင်ထက် သိသိသာသာ သေးငယ်ပြီး အနက်ရောင်။ မြွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကီနီ ဘာမှ မသိပေမယ့် ဒီကောင်က အန္တရာယ် အရှိဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ သိလို့ နေတယ်။ ပုံစံက အဆိပ်ပြင်းမယ့် ပုံ။ သူ ရောက်လာတာကို သတိထားမိမိချင်း မြွေဟာ ချုံနွယ်တွေကြား တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်လို့ သွားတယ်။ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား တစ်ပတ်အတွင်း မြွေသုံးကောင် တွေ့လိုက်တာ တော်တော် များတယ်။ ထူးခြားတာ တစ်ခုခု တော့ ဖြစ်လို့ နေပြီ။

ကီနီ အီဇူမှာ ရှိတဲ့ သူ့ကြီးတော် ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ လက်ရှိ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတွေကို ပြောပြပြီးနောက် အေအိုယာမ ပတ်ဝန်း ကျင်က အိမ်မှာ မြွေတွေ တွေ့ဖူးလားလို့ မေးလိုက်တယ်။

“မြွေတွေ ဟုတ်လား” လို့ သူ့ကြီးတော်က အံ့ဩတကြီး အသံ အကျယ်ကြီးနဲ့ မေးတယ်။ “ငါ အဲဒီမှာ နေတာ ကြာလှပြီ၊ မြွေတစ်ကောင်မှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ငလျင်တို့ ဘာတို့ ဖြစ်မယ့် နိမိတ်လား မသိဘူး။ သဘာဝဘေး အန္တရာယ်ကို တိရစ္ဆာန်တွေက ကြိုသိတတ်တယ်၊ အဲဒီလိုဆို ထူးထူးခြားခြား တွေ့ လုပ်တတ်တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် သားလည်း အရေးပေါ် စားစရာတွေ ဝယ်ထားဦးမှ” လို့ ကီနီက ပြောတယ်။

“ကောင်းတယ်၊ တိုကျိုမှာ ငလျင်ကြီးကြီး လှုပ်ဖို့ ရှိသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မြွေတွေက ငလျင်ကို ကြိုသိနိုင်လို့လား”

“သူတို့ သိ၊ မသိ ငါ မပြောတတ်ပါဘူး” လို့ သူ့ကြီးတော်က ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ မြွေတွေက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပါ၊ ရှေးခေတ်

ပုံပြင်တွေမှာဆို မြွေတွေက လူတွေကို လမ်းပြ ကူညီပေးကြတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ မြွေတစ်ကောင်က မင်းကို လမ်းပြပြီ ဆိုရင် အဲဒီလမ်းက လမ်းမှန်လား၊ လမ်းမှားလား ဆိုတာ မင်း မသိနိုင်ဘူး။ ဖြစ်စဉ် တော်တော်များများမှာတော့ အကောင်းရော၊ အဆိုးရော ရောနေတတ်တယ်”

“နားလည်ရ ခက်တယ်” ကိနိုက ပြောတယ်။

“အသေအချာပဲ။ မြွေတွေက နားလည်ရခက်တဲ့ သတ္တဝါတွေ။ ရှေးပုံပြင်တွေထဲမှာ အကောင်အကြီးဆုံးနဲ့ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး မြွေဟာ အသတ်မခံရအောင်လို့ သူ့ရဲ့ နှလုံးသားကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အပြင်ဘက် တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီမြွေကို သတ်ချင်ရင် သူ ပုန်းတဲ့ နေရာကို သူ မရှိတုန်း သွားပြီး ခုန်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ရှာ၊ နှစ်ပိုင်း ပိုင်းလိုက် ရတယ်တဲ့။ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး”

ကြီးတော်က အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုများ သိနေပါလိမ့်။

“ဟိုတစ်နေ့တုန်းက NHK တီဗွီမှာလာတဲ့ ကမ္ဘာတစ်လွှားက မတူညီ တဲ့ ဒဏ္ဍာရီများ အစီအစဉ်ကို ငါ ကြည့်လိုက်ရတယ်” လို့ ကြီးတော်က ရှင်းပြတယ်။ “တက္ကသိုလ်တစ်ခုက ပါမောက္ခတစ်ယောက်က ပြောတာပါ။ တီဗွီက အသုံးဝင်တယ်။ အချိန်ရရင် တီဗွီပိုကြည့်သင့်တယ်”

သူ့အိမ်ကို မြွေတွေ ဝိုင်းနေပြီလို့ ကိနို ခံစားမိတယ်။ မြွေတွေ တိတ်တိတ်လေး ရှိနေတာကို သူ ခံစားမိတယ်။ ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန် သူ ဘား ပိတ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ငြိမ်သက်နေပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ အချက်ပေးသံတွေပဲ ကြားရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်လွန်းလို့ မြွေတစ်ကောင် တွားသွားနေတဲ့ အသံကိုတောင် သူ ကြားရလုနီးပါး။ ကြောင် အဝင် အထွက်လုပ်လို့ ရအောင် သူ ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ အဝင်ပေါက်လေးကို မြွေမဝင်နိုင်အောင် သူ ဘုတ်ပြားနဲ့ ပိတ်လိုက်တယ်။

တစ်ညမှာတော့ ဆယ်နာရီမထိုးခင် ကာမိတာ ရောက်လို့ လာခဲ့ တယ်။ သူ ဘီယာတစ်ခွက် သောက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဝိုက်လေဘယ် နှစ်ပက် ထပ်မှာတယ်။ ဂေါ်ဖီအစာသွတ် ဟင်းတစ်ပွဲ စားတယ်။ ဒီလောက်နောက်ကျမှ

လာပြီး အချိန်ကြာကြာ နေတတ်တာ သူ့အတွက် ပုံမှန် မဟုတ်ပါဘူး။ မကြာမကြာ သူ စာဖတ်နေရာကနေ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသလို ရှေ့က နံရံကို ကြည့်လေ့ ရှိတယ်။ ဆိုင်ပိတ်ချိန် နီးလာတဲ့အထိ သူဟာ နောက်ဆုံး လက်ကျန် စားသုံးသူအဖြစ် ကျန်ချိန်တိုင်အောင် သူ ရှိနေသေးတယ်။

“မစ္စတာကီနို” လို့ ကာမီတာက ဘေလ်ရှင်းပြီးနောက် ပုံမှန် သမားရိုးကျဆန်ဆန်ထက် ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာ ကိုတော့ တော်တော်လေး အားနာမိတယ်”

“ပြောစရာ ရှိတာ” လို့ ကီနိုက ရေရွတ်တယ်။

“ဘာလဲ ဆိုတော့ ဒီဘားကို ခင်ဗျား ပိတ်ရလိမ့်မယ်၊ ယာယီ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ကီနိုက ကာမီတာကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ဘားပိတ်ရမယ် တဲ့လား။

လူမရှိတဲ့ ဘားကို ကာမီတာ ဝေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကီနိုဘက် ပြန်လှည့်တယ်။ “ကျွန်တော် ပြောတာကို ခင်ဗျား နားမလည်နိုင် ဘူး၊ မဟုတ်လား”

“နားလည်တယ် မထင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ဒီဘားကို တော်တော်လေး သဘောကျမိပါတယ်” လို့ သူ့ကို ယုံကြည်မှု ပေးနေသလို ကာမီတာက ပြောတယ်။ “တိတ်ဆိတ်တော့ ကျွန်တော် စာဖတ်လို့ ရတယ်၊ ကျွန်တော် ဂီတကိုလည်း သဘောကျတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘားဖွင့်တော့ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်မိတယ်၊ ကံမကောင်းတော့ ဒီမှာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာတွေ ရှိလို့ နေတယ်”

“ပျောက်ဆုံးနေတာတွေ တဲ့လား” လို့ ကီနိုက ပြောတယ်။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာ ကီနို လုံးဝ မသိဘူး။ သူ ပုံဖော်နိုင်တာ ဆိုလို့ အနား ကွပ်မှာ အပြားလေး တပ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက် ခွက်တစ်ခွက်ပဲ ရှိတယ်။

“အညိုရောင် ကြောင်က ပြန်မလာတော့ဘူးနော်” လို့ ကာမီတာက

ပြောတယ်။ “အနည်းဆုံးတော့ လောလောဆယ်မှာပေါ့”

“ဒီနေရာက တစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးနေတာကြောင့်လား”

ကာမိတာ ပြန်မဖြေပါဘူး။

ကီနီဟာ ကာမိတာရဲ့ အကြည့်နောက်ကို လိုက်ပြီး ဘားတစ်ဝိုက်ကို သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်မိပေမယ့် ပုံမှန်မဟုတ်တာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ သို့ပေမဲ့ အရင်ကထက် အသက်ဓာတ်နဲ့ အရောင် ကင်းမဲ့နေပြီး ပိုလို့ ဗလာ ကျင်းနေတဲ့ နေရာအဖြစ် ခံစားရတယ်။ တစ်ညတာ ပိတ်ရတော့မယ် ဆိုတဲ့ ပုံမှန်ခံစားချက်ထက် ပိုလို့ နေတယ်။

ကာမိတာက ထပ်ပြောတယ်။ “မစ္စတာကီနီ၊ ခင်ဗျားဟာ အမှား တစ်ခုခုကို စိတ်လိုလက်ရ ကျူးလွန်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒါကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ အမှားမလုပ်ရုံနဲ့ မလုံလောက်တဲ့ အချိန်တွေ ရှိပါတယ်။ တချို့လူတွေက နေရာလွတ်တွေကို ကယ်ပေါက်အဖြစ် အသုံးချတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောနေတာကို နားလည်လား”

ကီနီ နားမလည်ပါဘူး။

“သေချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ” လို့ ကာမိတာက ကီနီ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ “ဒီမေးခွန်းက အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်။ အဖြေကလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကြီးမားတဲ့ ဒုက္ခတစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အမှားလုပ်လို့၊ ကျွန်တော် မမှန်တာ လုပ်လို့ ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုချင် တာလား။ ဒီဘားနဲ့ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကာမိတာ ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို ပြောလို့ ရတယ်။ ကျွန်တော် အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာကီနီ၊ အရင်က သတိမထားမိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှားပါ။ ကျွန်တော် ဒီထက်မက အာရုံ စိုက်ခဲ့သင့်တယ်။ ဒီနေရာက ကျွန်တော် တစ်ယောက်အတွက်သာ မကပါဘူး။

အားလုံးအတွက် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်ရတဲ့ နေရာ တစ်ခုပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ” လို့ ကိနိုက မေးတယ်။

“ဘားကို ခဏလောက် ပိတ်ပြီး အဝေးကို ထွက်သွားလိုက်၊ ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ နောက်ထပ် ပြဿနာတွေ မလာခင် ထွက်သွားတာ ခင်ဗျားအတွက် အကောင်းဆုံးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ စိတ်မရှိနဲ့ မေးပါရစေ၊ ခရီးရှည်ထွက်ဖို့ ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက် ရှိလား”

“အချိန်တို ကာလ တစ်ခုလောက်တော့ အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ လိုတဲ့ အချိန်ကျမှပဲ ခင်ဗျား စိတ်ပူရမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်သူများလဲ”

“ကျွန်တော်က ကာမီတာ လို့ခေါ်တဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ” လို့ ကာမီတာက ပြောတယ်။ “စာနဲ့ရေးရင် ကာမီ ဆိုတာက နတ်ဘုရား၊ တာဆိုတာက ကွင်းပြင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ခုပေါင်းပြီး ကန်ဒါလို့ အသံထွက်ရဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီနားမှာ နေလာတာ တော်တော်ကြာပြီ”

ကိနို ရှေ့ဆက်ပြီး မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ “မစ္စတာ ကာမီတာ၊ ကျွန်တော် မေးစရာတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရင်က မြေတွေ မြင်ဖူးလား”

ကာမီတာ ပြန်မဖြေပါဘူး။ “ခင်ဗျား လုပ်ရမှာတွေကို ပြောမယ်၊ အဝေးကို ထွက်သွား၊ တစ်နေရာတည်းမှာ အကြာကြီး မနေနဲ့၊ တနင်္လာနေ့နဲ့ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ပို့စကတ်တစ်စောင် မဖြစ်မနေ ပို့၊ အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျား အဆင်ပြေကြောင်း ကျွန်တော် သိရမယ်”

“ပို့စကတ် တစ်စောင် ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ရောက်တဲ့ နေရာက ဘယ်လို ပို့စကတ်မျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရတယ်”

“ကျွန်တော် လိပ်စာ ဘယ်ကို တပ်ရမလဲ”

“အီဇူမှာ ရှိတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကြီးတော် လိပ်စာကို ပို့လို့ ရတယ်။”

ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာစာမှ မရေးနဲ့၊ ပိုရမယ့် လိပ်စာပဲ ရေး၊ အဲဒါ အရမ်း အရေးကြီးတယ်၊ လုံးဝ မမေ့ပါနဲ့။”

ကီနီ အံ့အားသင့်ပြီး သူ့ကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ “ကျွန်တော့် ကြီးတော်ကို ခင်ဗျား သိလား။”

“သိတာပေါ့၊ ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ တကယ်တော့ သူက ဆိုးရွားတာတွေ မဖြစ်အောင် ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်ပေးထားပါလို့ တောင်းဆို ထားတာ၊ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခု ရသလိုပေါ့။”

ဒီလူက ဘာလဲလို့ ကီနီ သူ့ကိုယ်သူ မေးမိတယ်။

“မစ္စတာကီနီ၊ ခင်ဗျား ပြန်လာသင့်တဲ့ အချိန်ကျရင် ကျွန်တော် ဆက်သွယ်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ထိ ခင်ဗျား ဒီနေရာက အဝေးမှာ နေ၊ နားလည် လား။”

အဲဒီညမှာ ကီနီခရီးအတွက် ထုပ်ပိုးတယ်။ နောက်ထပ်ပြဿနာတွေ မလာခင် ထွက်သွားတာ ခင်ဗျားအတွက် အကောင်းဆုံး။ အဲဒီ ကြေညာ ချက်က ရုတ်တရက်ကြီး ထွက်လို့ လာတယ်။ အကျိုးအကြောင်း သူ့ကို ရှင်းပြမထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကာမီတာရဲ့ စကားလုံးတွေက ကျိုးကြောင်း ပြင်ပက ထူးဆန်းပြီး သိမ်းသွင်းနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ရှိလို့ နေတယ်။ ကီနီ သူ့ကို သံသယ မဝင်ပါဘူး။ အဝတ်အစားတွေနဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း တွေကို အလတ်စား ဆိုဒ်ရှိတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ကီနီ ထည့်လိုက်တယ်။ ဒီအိတ်က သူ စီးပွားရေး ခရီးတွေ သွားတိုင်း သုံးလေ့ရှိတဲ့ အိတ်ပါ။ အရုဏ် ချိန် ရောက်တော့သူ ရှေ့တံခါးမှာ စာကပ်ခဲ့တယ်။ “အနူးအညွတ် တောင်းပန် ခြင်း- အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ ဘားကို ပိတ်ထားပါမည်”

ဟိုးအဝေး လို့ ကာမီတာက သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ် တမ်းတော့ သူ ဘယ်ကို သွားရမယ်မှန်း မသိဘူး။ မြောက်ဘက်ကိုလား၊ တောင်ဘက်ကိုလား။ သူ အပြေးဖိနပ်တွေ ရောင်းတုန်းက သွားခဲ့တဲ့ လမ်း ကြောင်း တစ်ခုအတိုင်း ပြန်သွားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ အဝေးပြေး ကားတစ်စီးပေါ် တက်ပြီး တာကာမတ်ဆုဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့

ရှိကိုကုမှာ တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ကျူးရှူးဘက် သွားရင် သွားမယ်။

တာကာမတ်ဆုဂိတ်နားက စီးပွားရေး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းလိုက် တယ်။ အဲဒီမှာ သုံးရက် နေတယ်။ မြို့ကို လျှောက်ပတ်ပြီး ရုပ်ရှင်တွေ ကြည့် ဖြစ်တယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေက နေ့ခင်းဘက်မှာ လူလုံးဝ မရှိဘူး။ ပြတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ အကုန်လုံးကလည်း စိတ်ကို ထုံထိုင်းသွားစေလောက်အောင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ မကောင်းတဲ့ ကားတွေချည်းပဲ။ မှောင်လာတော့ သူ အခန်းကို ပြန်လာပြီး တီဗွီခလုတ် ဖွင့်လိုက်တယ်။ သူ့ကြီးတော်ရဲ့ အကြံပေးစကားကို လိုက်နာပြီး ပညာပေး အစီအစဉ်တွေ သူ ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အသုံးဝင်တဲ့ သတင်းအချက်အလက် တစ်ခုမှ မရပါဘူး။ တာကာမတ်ဆုမှာ ဒုတိယနေ့က ကြာသပတေးနေ့ပါ။ အဲဒါကြောင့် သူ စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်ကနေ ပို့စကတ်တစ်စောင် ဝယ်ပြီး တံဆိပ်ခေါင်းကပ်၊ သူ့ကြီးတော်ဆီ ပို့လိုက် တယ်။ ကာမိတာ ညွှန်ကြားခဲ့သလိုပဲ သူ့ကြီးတော် နာမည်နဲ့ လိပ်စာပဲ သူ ရေးခဲ့တယ်။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ” လို့ ကာမိတာက သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်။

“အရမ်း အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းပါ။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်” ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လောက်ပဲ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား စဉ်းစား ပြဿနာက ဘာလဲဆိုတာ ကိနီ စဉ်းစားလို့မရဘူး။

နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်လောက် အကြာမှာ ကိနီဟာ ကျူးရှူးကျွန်း မှာ ရှိတဲ့ ကူမာမိုတို ဘူတာနားက အပေါ်စား စီးပွားရေး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းလို့ နေပါတယ်။ မျက်နှာကြက်နိမ့်နိမ့်၊ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ လှုပ်မရ ပြုမရ ခုတင်၊ တီဗွီသေးသေး၊ ရေချိုးကန်သေးသေးနဲ့ စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ ရေခဲ သေတ္တာ သေးသေးလေး တစ်လုံး။ သူဟာ အူကြောင်ကြောင်၊ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေတဲ့ ဘီလူးကြီး တစ်ကောင်လိုပဲလို့ သူ ခံစားမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း

သူဟာအနီးအနားက စတိုးဆိုင်ကို သွားတာကလွဲလို့ တစ်နေ့ကုန် အခန်းထဲ အောင်းလို့ နေတယ်။ စတိုးဆိုင်မှာ ဝိစကီအပြားသေး တစ်ပြား၊ ရေသန့် နည်းနည်း၊ မြည်းစရာ ငါးမုန့်ကြော်နည်းနည်းစီ ဝယ်လာခဲ့တယ်။ သူ အိပ်ရာ ပေါ် ကျောခင်းပြီး စာဖတ်တယ်။ သူ စာဖတ်တာ ပျင်းလာတော့ တီဗွီကြည့် တယ်။ တီဗွီကြည့်တာ ပျင်းလာတော့ စာဖတ်တယ်။

အခုဆိုရင် သူ ကူမာမိုတိုကို ရောက်တာ တတိယမြောက်နေ့ ရှိပြီ။ သူ့ငွေစုစာရင်းထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ ရှိနေဆဲပဲ။ သူ တည်းချင်ရင် ဒီထက် ပိုကောင်းတဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ သွားတည်းလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ တော့ ဒီနေရာဟာ သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး နေရာလို့ သူ သဘောထား နေတယ်။ ဒီလို နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ စဉ်းစားစရာ တွေကို စဉ်းစားဖို့ မလိုဘူး။ သူ လိုချင်တာ အားလုံးက သူ့လက်တစ်ကမ်းမှာ အကုန် ရှိနေတယ်။ သူဟာ အဲဒီအတွက် မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်။ သူ တောင့်တတာ ဆိုလို့ ဂီတပဲ။ Teddy Wilson, Buck Clayton စသည်ဖြင့် ပုံမှန်အားထားနိုင်လောက်တဲ့ နည်းစနစ်နဲ့ ရှေ့ကို ဆက်တိုက်တိုးနေတဲ့ ကော့ဒ်တွေရယ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သူတို့ရဲ့ ခေတ်ဟောင်းဂျက်ဇ်ဂီတတွေကို ပြင်းပြင်းပြပြ နားထောင်ချင်နေတာပါပဲ။ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ရာမှာ သူတို့တွေရဲ့ အံ့အားသင့်ဖွယ် အကောင်းမြင်မှုတွေကို အတိုင်းသား နားဆင် ခံစားကြည့်ချင်မိနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဓာတ်ပြား တွေက သူနဲ့ အဝေးမှာ။ ပိတ်ထားခဲ့ကတည်းက တိတ်ဆိတ်နေမယ့် သူ့ရဲ့ ဘားကို သူ မြင်ယောင်ကြည့်နေမိတယ်။ လမ်းကျဉ်းလေးရယ်၊ ဧရာမ မိုးမခပင်ကြီးရယ်။ လူတွေက သူ ကပ်ခဲ့တဲ့ ကြေညာစာကို ဖတ်ပြီး ပြန်လှည့် သွားကြမယ်။ ကြောင်ကကော၊ အကယ်၍ ကြောင် ပြန်လာရင် သူ့ရဲ့ ဝင်ပေါက် ပိတ်ထားတာကို တွေ့နေလိမ့်မယ်။ မြွေတွေကကော အိမ်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် လှည့်လည်သွားလာနေလား။

သူ့ရဲ့ရှစ်လွှာအခန်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်က အခန်းက ရုံးအဆောက်အအုံရဲ့ အခန်းတစ်ခန်းပဲ။ မနက်ကနေ ညနေခင်းထိ အဲဒီမှာ

အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေကို သူ ငေးကြည့်လို့ နေတယ်။ ဘာစီးပွားရေး လုပ်ကြ
 လဲ ဆိုတာ သူ စဉ်းစားကြည့်လို့ မရဘူး။ အမျိုးသမီးတွေက ကွန်ပျူတာ
 ကီးဘုတ်တွေကို တဖြောက်ဖြောက် ရိုက်လိုက်၊ ဖုန်းဖြေလိုက်၊ စာရွက်
 စာတမ်းတွေဖိုင်သွင်းလိုက်လုပ်နေချိန်မှာ လည်စည်းတွေနဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ
 ဝင်လာလိုက်၊ ထွက်သွားလိုက်နဲ့။ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစေမယ့်
 မြင်ကွင်းမျိုး မဟုတ်တာတော့ အသေအချာပဲ။ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေသူ
 တွေရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေက သာမန်၊ မထူးမခြားပါပဲ။
 ကိနိ သူတို့ကို နာရီပေါင်းများစွာ ကြည့်နေမိတာ အကြောင်းပြချက် ရိုးရိုးလေး
 တစ်ခုက ရိုးရိုးလေးပဲ။ သူ့မှာ တခြား ဘာမှလုပ်စရာမရှိလို့ပါ။ ပြီးတော့
 မမျှော်လင့်ဘဲ၊ အံ့ဩစရာကောင်းတာ တစ်ခုက တစ်ခါတစ်ခါ လူတွေ အရမ်း
 ပျော်နေကြတာပါပဲ။ တချို့တွေဆို မကြာမကြာ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်နေလိုက်
 သေး။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒီလို ဘာမှ မထူးခြားတဲ့ ရုံးခန်းမှာ (အနည်းဆုံး ကိနိ
 မျက်လုံးထဲမှာ) ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေ
 ရတာတောင်မှ၊ လူတွေဟာ ဒီလိုဘာကြောင့် ပျော်နေနိုင်သေးတာလဲ။
 အဲဒီမှာ သူ နားမလည်နိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တချို့ ကွယ်ဝှက်ထားတာများ
 ရှိနေလေသလား။

သူ ခရီးထပ်ဆက်ရမယ့် အချိန် ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါပြီ။ တစ်နေရာ
 တည်းမှာ အကြာကြီး မနေနဲ့လို့ ကာမီတာက သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်လေ။
 ဒါပေမဲ့လည်း ဒီကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ကူမာမိုတို ဟိုတယ်လေးကို တစ်နည်း
 တစ်ဖုံအားဖြင့် သူ မစွန့်ခွာနိုင်ပြန်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဘယ်ကို သွားချင်နေလဲ
 ဆိုတာကို သူ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကမ္ဘာဟာ ဘာနေရာ အမှတ်အသား
 မှ မရှိတဲ့ ကျယ်ပြောလွန်းလှတဲ့ သမုဒ္ဒရာပြင်ကြီး ဖြစ်ပြီးတော့ ကိနိဟာ
 ရေကြောင်းပြ မြေပုံ မရှိ၊ ကျောက်ဆူး မရှိတဲ့ လှေငယ်လေး တစ်စီးပေါ့။ သူ
 ဘယ်ကို သွားရမလဲ ဆိုပြီး ကျူရှူးကျွန်း မြေပုံကို ဖြန့်ချလိုက်တော့
 လှိုင်းမူးသလိုမျိုး အော့အန်မိချင်စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ သူ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲ၊ စာအုပ်
 တစ်အုပ် ဖတ်နေရင်း တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ရုံးခန်းက လူတွေကို
 မကြာမကြာ ငေးကြည့်လေ့ ရှိတယ်။

တနင်္လာနေ့မို့ ဟိုတယ်က အမှတ်တရပစ္စည်းဆိုင်ကနေ ကူမာမိတို
 ရဲတိုက်ပုံပါတဲ့ ပို့စကတ်ကို ဝယ်လိုက်ပြီး သူ့ကြီးတော်ရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာ
 ကို ရေး၊ တံဆိပ်ခေါင်း ကပ်လိုက်တယ်။ သူ ပို့စကတ်ကို ခဏကိုင်ပြီး ဘာရယ်
 မဟုတ်ဘဲ ရဲတိုက်ပုံကို ခဏကြည့်နေမိတယ်။ ပို့စကတ် တစ်ခုခုပေါ်မှာ
 မြင်နေကျ သမားရိုးကျ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါပဲ။ ပြာလွင်နေတဲ့ ကောင်းကင်နဲ့
 အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ တိမ်ဖြူတွေကြားမှာ ခမ်းခမ်းနားနား
 မိုးထိုးနေတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးပေါ့။ ဓာတ်ပုံကို သူ ဘယ်လောက်ကြည့်ကြည့် သူနဲ့
 အဲဒီရဲတိုက်ကြား ဘယ်လို ဆက်နွယ်မှုမှ မရှိဘူး ဆိုတာကို ကိနို နားလည်
 မိတယ်။ နောက်တော့ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စေ့ဆော်မှုတစ်ခုနဲ့ သူဟာ
 ပို့စကတ် နောက်ကျောကို လှန်ပြီး သူ့ကြီးတော်ဆီ စာတိုလေးတစ်စောင်
 ရေးမိတယ်။

နေကောင်းလား ကြီးကြီး။ ကြီးကြီးရဲ့ ကျောကုန်း
 အခြေအနေ ဒီရက်တွေမှာ သက်သာရဲ့လား။ တွေ့တဲ့
 အတိုင်းပဲ သား ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်တည်း ခရီးတွေ
 သွားနေတုန်းပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ သားဟာ တစ်ဝက်
 တိုးလျှိုးပေါက် ထွင်းဖောက် မြင်နေရတယ်လို့ ခံစားမိ
 တယ်။ ခုမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖမ်းမိတဲ့ ကင်းမွန်
 တစ်ကောင်လို ကိုယ်တွင်း အင်္ဂါတွေကို ထွင်းဖောက်
 မြင်ခံနေရပါတယ်။ အဲဒါကလွဲရင် အားလုံး အိုကေပါ
 တယ်။ မကြာခင် လာလည်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ကိနို...

ဒီစာကို ရေးဖို့ ဘယ်အရာက သူ့ကို စေ့ဆော်လိုက်သလဲ ဆိုတာကို
 ကိနို လုံးဝ သေသေချာချာ မသိဘူး။ ဒီအချက်ကို ကာမိတာက ပြင်းပြင်း

ထန်ထန် တားမြစ်ထားတယ်။ ကိနီ မလုပ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းမရခဲ့ဘူး။ တကယ့် အရှိတရားနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ငါ ဆက်သွယ်မိပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါဟာ ငါ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကိနီ တွေးမိတယ်။ ငါဟာ တကယ် မတည်ရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူစိတ်မပြောင်း ခင် ဟိုတယ် အနီးနားက စာတိုက်ပုံးထဲ ပို့စကတ်ကို အလျင်အမြန် သွားထည့် လိုက်တယ်။

သူ နိုးလာတော့ သူ့ဘေးက နာရီက နှစ်နာရီဆယ့်ငါးကို ပြလို့ နေတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အခန်းတံခါးကို လာခေါက်လို့ နေတယ်။ အသံက မကျယ်ပေမယ့် တိကျ၊ သိပ်သည်းတဲ့ အသံ၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လက်သမားတစ်ယောက်က သံရိုက်သလိုပဲ။ အဲဒီအသံက ကိနီကို နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေရာကနေ ရက်ရက်စက်စက် ဆိုရလောက်အောင် ကြည်လင်တဲ့ သိစိတ်ရှိတဲ့ဆီကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့တယ်။

တံခါးခေါက်သံ ဘာကို ဆိုလိုလဲ ဆိုတာကို ကိနီ သိတယ်။ သူ အိပ်ရာ ကနေ ထပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးရမယ် ဆိုတာ သူ သိတယ်။ တံခါးခေါက်တာ ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်ကနေ တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာခဲ့ဖို့ အင်အား မရှိဘူး။ တံခါးကို ကိနီရဲ့လက်နဲ့ ဖွင့်မှ ရမှာ။

ဒီလာရောက်လည်ပတ်မှုဟာ သူ မျှော်လင့်နေတဲ့ အရာလို့ သိနေ စေပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ အကြောင်းကြောင်းနဲ့ ကြောက်ရွံ့လို့ နေတုန်းပဲ။ ဒါဟာ အစွန်းနှစ်ဖက်ကြားက လစ်ဟာနေတဲ့ နေရာလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အနက်ထွေပြားမှုပဲ။ “ရှင် နာကျင်ခဲ့တယ်၊ နည်းနည်းပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား” လို့ သူ့မိန်းမက သူ့ကို မေးခဲ့တယ်။ “ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ဟာ လူသားတစ်ယောက်ပါ” လို့ သူ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အမှန် မဟုတ်ပါဘူး။ အနည်းဆုံး တစ်ဝက်လောက်က အလိမ်အညာ တွေပါ။ ငါဟာ နာကျင်သင့်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှာတောင် မနာကျင်ခဲ့ဘူးလို့ ကိနီက သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ခံတယ်။ ငါ တကယ့် နာကျင်မှုကို ခံစားရမယ် ဆိုလည်း ငါ အောင့်နေမှာ။ ငါ မနာကျင်ချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ထိပ်တိုက်

တွေ့ရမှာကို ငါရှောင်ကြဉ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် အခုချိန်မှာ ငါ နှလုံးသားက အခွံသက်သက် ဖြစ်နေတာ။ အဲဒီနေရာကို မြွေတွေက ယူလိုက်ပြီး သူတို့ရဲ့ အေးစက်စက် ခုန်နေဆဲ နှလုံးသားတွေကို အဲဒီမှာ ဝှက်ထားဖို့ ကြိုးစားနေကြ တယ်။

“ဒီနေရာက ကျွန်တော့်အတွက်သာမက အားလုံးအတွက်ပါ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်ရတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ” လို့ ကာမိတာက ပြောခဲ့ တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ ဘာဆိုလိုလဲ ဆိုတာကို ကိန့် နားလည်ခဲ့တယ်။

ကိန့်စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေပိတ်၊ နားနှစ်ဖက် ကို လက်နဲ့ ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ငါ မကြည့်ဘူး၊ ငါ နားမထောင်ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလို့နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသံကို မကြားဘဲနေအောင် လုပ်လို့ မရသေးဘူး။ သူ့နားရွက်တွေထဲ ရွံ့တွေ အပြည့်သိပ်ပြီး ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အဝေးဆုံး ထောင့်စွန်းနေရာတွေကို ပြေးသွားရင်တောင် သူ အသက်ရှင် နေသရွေ့ ဒီတံခါး ခေါက်သံတွေဟာ သူ့နောက်ကို မရပ်မနား လိုက်နေ ဦးမှာပါပဲ။ ဒါဟာ စီးပွားရေး ဟိုတယ်က အခန်းတံခါးခေါက်သံ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီတံခါးခေါက်သံကနေ ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး။

အချိန်ဘယ်လောက် ကြာသွားလဲ ဆိုတာ သူ မသိလိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တံခါးခေါက်သံ ရပ်တန့်သွားပြီ ဆိုတာကိုတော့ သူ သိလိုက်တယ်။ ဒီအခန်း ဟာ လရဲ့ အဝေးဆုံးနေရာလို တိုးတိတ်လို့ နေတယ်။ ကိန့်ဟာ စောင်ခြုံ ထားဆဲပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမယ်။ သူ့အခန်းတံခါး အပြင်ဘက်က သက်ရှိဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လျှော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလျှင်လိုဖို့ မလိုပါဘူး။ လထွက် မပေါ်ခဲ့ဘူး။ ညှိုးရော် သွေ့ခြောက်နေတဲ့ ကြယ်စုတွေသာ ကောင်းကင်ထက်မှာ မှောင်မည်းစွာ အစက်အပြောက် အဖြစ် ရှိလို့ နေတယ်။ နောက်ထပ် ခဏလောက်အထိ ကမ္ဘာကို အခြားသော သက်ရှိတွေကလည်း ပိုင်တယ်။ သူတို့မှာ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ သူတို့ လိုချင်တာကို သူတို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရယူနိုင်တယ်။ အမှောင်ထုရဲ့ အမြစ်တွေဟာ မြေကမ္ဘာအောက်မှာ နေရာတိုင်း ပျံ့နှံ့နိုင်တယ်။ စိတ်ရှည်ရှည်

နဲ့ အချိန်ယူပြီး အားနည်းချက်တွေကို ရှာဖွေရင်း သူတို့တွေဟာ အမာကျော ဆုံး ကျောက်သားတွေကိုတောင် ချိုးဖောက်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကီနီ မျှော်လင့်တဲ့ အတိုင်းပဲ တံခါးခေါက်သံ တွေဟာ တစ်ကြိမ် ထပ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်က တခြား ဦးတည်ရာ တစ်ဖက်ကနေ။ ခုနကထက် ပိုနီးတယ်။ တံခါးခေါက်နေတာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခုတင်ဘေးက ပြတင်းပေါက် အပြင်လေးမှာတင် ရှိနေတယ်။ အဆောက်အအုံရဲ့ ရှစ်လွှာအမြင့် ထွင်းဖောက်မြင်နေရတဲ့ နံရံကို တွယ်ကပ်ရင်း မိုးရေတွေ စီးကျနေတဲ့ မှန်ကို ဒေါက်ဒေါက်၊ ဒေါက်ဒေါက်။

ခေါက်သံက တစ်သမတ်တည်းပဲ။ နှစ်ချက်။ ပြီးတော့ နှစ်ချက်။ မရပ်ဘဲ တဒေါက်ဒေါက်။ စိတ်ခံစားမှုတွေ ဖြစ်နေတဲ့ နှလုံးခုန်သံလိုပဲ။

လိုက်ကာက ပွင့်လို့ နေတယ်။ မအိပ်ခင်က မှန်ပေါ်မှာ စီးကျနေတဲ့ မိုးရေစက်တွေ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေကို သူ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ အခု သူ မြင်နေရတာတွေကို ကီနီ မြင်ယောင်ကြည့်လို့နေပြီ။ သူ့ခေါင်းက စောင် အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားသလိုပေါ့။ မဟုတ်သေးဘူး၊ သူ မြင်ယောင် မကြည့် နိုင်ဘူး။ ဘာကိုမဆို မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်တဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်ရည်ကို သူ ကွယ်ပျောက်အောင် လုပ်ရတော့မယ်။ ငါ မကြည့်သင့်ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလို့ နေတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေပါစေ၊ အဲဒါက ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ အဲဒီမှာ လူသားရဲ့ အနွေးဓာတ် ရှိနေဆဲပဲ။ လှိုင်းလုံးအမြင့် လာမှာကို စကားလုံး ကင်းမဲ့စွာ စောင့်မျှော်နေတဲ့ အထပ်ထပ် လိပ်ပတ်နေတဲ့ ရေညှိတွေလို မှတ်ဉာဏ်တွေ၊ စိတ်ခံစားမှုတွေ၊ ခွဲဖြတ်ရင် သွေးထွက်လိမ့်မယ်။ အဲဒါတွေကို ငါ့နားလည်မှုရဲ့ အလွန်မှာ လှည့်လည် သွားလာနေဖို့ ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

“မှတ်ဉာဏ်တွေဟာ အကူအညီ ဖြစ်နိုင်တယ်” လို့ တစ်ခါက ကာမီတာ ပြောဖူးတယ်။ ရုတ်တရက် ကီနီ ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတယ်။ ကာမီတာဟာ အိမ်ရှေ့က မိုးမခပင်ကြီးနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်နွယ်မှု ရှိနေရမယ် ဆိုတဲ့ အတွေး။ ဒါဟာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် ဆိုတာ

ကို သူ လုံးဝ မတွေးမိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ကြိမ် တွေးမိလိုက်တာနဲ့ အရာရာဟာ နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်သွားစေတယ်။ စိမ်းစိုပြီး မြေကြီးပေါ် လေးလေးပင်ပင် အိကျနေတဲ့ အကိုင်းတွေနဲ့ မိုးမခပင်ကြီးကို ကီနို မြင်ယောင် ကြည့်မိတယ်။ နွေရာသီဆို အဲဒီအကိုင်းတွေက ခြံထဲကို အေးမြတဲ့ အရိပ် တွေကို ပေးတယ်။ မိုးသည်းတဲ့ နေ့တွေမှာ သစ်ကိုင်းနုနုလေးတွေပေါ်မှာ ရွှေရောင် မိုးရေစက်တွေက တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေစေတယ်။ လေထန်တဲ့ နေ့တွေမှာ အကိုင်းတွေဟာ မရပ်နားတဲ့ နှလုံးသား တစ်ခုလို ယိမ်းထိုး နေတယ်။ ငှက်ငယ်လေးတွေဟာ ပျံသန်းရင်း တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် သေကောင်ပေါင်းလဲ အော်မြည်ကြပြီး အသစ်ထပ် ထွက်လာတော့မယ့် ပါးလျှံပျော့ပျောင်းတဲ့သစ်ကိုင်းတွေပေါ်မှာ သေသေသပ်သပ် ဟန်ချက်ထိန်းညှိ လို့ နေကြတယ်။

စောင်အောက်မှာ ကီနိုဟာ မျက်လုံးကို စေ့စေ့ပိတ်ထားရင်း တီကောင်တစ်ကောင်လို ကွေးညွတ်ပြီး မိုးမခပင်ကြီးကို တွေးနေမိတယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း အရောင်၊ အရိပ်၊ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပါတဲ့ အရည်အသွေးတွေ ကို ပုံဖော်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ မိုးလင်းပါတော့လို့ သူ ဆုတောင်းမိတယ်။ သူ လုပ်နိုင်တာ ဆိုလို့ အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်လာ၊ ငှက်ကလေးတွေ အိပ်ရာ က နိုးထလာပြီး သူတို့ရဲ့တစ်နေ့တာကို စတင်တဲ့အထိ အခုလိုမျိုးလေး စိတ်ရှည်ရှည်နေနေဖို့ပဲ ရှိတယ်။ သူ ယုံကြည်နိုင်တာ ဆိုလို့ ငှက်တွေပဲ ရှိတယ်။ အတောင်ပံတွေ၊ နှုတ်သီးတွေ ပါတဲ့ ဘယ်ငှက်ကို မဆိုပေါ့။ အဲဒီ အချိန်ထိ သူ့နှလုံးသားကို ဗလာဖြစ်နေအောင် သူ ခွင့်ပြုလို့ မရဘူး။ အဲဒီ ဗလာနယ်က ဖန်တီးမယ့် ဟင်းလင်းပြင်၊ လေဟာနယ်က သူ့ကို ဆွဲခေါ် သွားလိမ့်မယ်။

မိုးမခပင်ကြီးနဲ့ မလုံလောက်တော့တဲ့ အခါမှာတော့ ကီနိုဟာ သွယ်သွယ်လျလျ မီးခိုးရောင်ကြောင်နဲ့ ကြောင်က ရေညှိကင် ကြိုက်တာကို စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ကောင်တာမှာ ထိုင်ပြီး စာအုပ်ထဲ နစ်မျောနေတဲ့ ကာမီတာ၊ ပြေးလမ်း တစ်ခုပေါ်မှာ အင်မတန်ပင်ပန်းလှတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို အဖန်

တလဲလဲ လုပ်နေရတဲ့ လူငယ်အပြေးသမားတွေ၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ Ben Webster ရဲ့ “My Romance” ဆိုလိုတွေကို သူ သတိရမိတယ်။ အပြာရောင် ဝတ်စုံသစ် ဝတ်ပြီး ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားတဲ့ သူ့မိန်းမကို သူ သတိရမိပြန် တယ်။ သူမရဲ့ နေအိမ်သစ်မှာ ကျန်းမာ၊ ပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝကို ရရှိပါစေကြောင်း သူ မျှော်လင့်မိတယ်။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ မရှိပါစေနဲ့ လို့လည်း သူ မျှော်လင့်မိတယ်။ သူမ ငါ့မျက်နှာ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ငါ့ကို တောင်းပန်တယ်။ ငါ လက်ခံခဲ့တယ်လို့ သူ စဉ်းစားမိတယ်။ မေ့ပစ်ရုံမက၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့လည်း ငါ သင်ယူဖို့ လိုသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ အချိန်ရဲ့ ရွှေလျားမှုက ပုံမှန် မဟုတ်သလိုပဲ။ စိတ်ဆန္ဒတွေရဲ့ လေးလံလှတဲ့ အလေးချိန်နဲ့ နောင်တရမှုရဲ့ သံချေးတက် ကျောက်ဆူးတွေက ပုံမှန်စီးဆင်းမှုကို ပိတ်ဆို့နေတယ်။ ဆက်တိုက်ရွာနေတဲ့မိုး၊ စိတ်ရှုပ်ထွေး နေတဲ့ နာရီလက်တံတွေ၊ အအိပ်မြန်တဲ့ ငှက်တွေ၊ ပို့စကတ်တွေ လိုက်ဝေ နေတဲ့ မျက်နှာမရှိတဲ့ စာပို့သမား၊ လေထဲမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခုန်နေတဲ့ သူ့မိန်းမရဲ့ ချစ်စဖွယ် ရင်သားတွေ၊ တစ်စုံတစ်ရာတို့ဟာ ပြတင်းပေါက်ကို ခေါင်းမာမာနဲ့ လာခေါက်နေကြတယ်။ ဒီပုံမှန် ခေါက်သံက သူ့ကို အရိပ် အယောင် ပြနေတဲ့ ဝင်္ကပါတစ်ခုထဲ ခပ်နက်နက် တိုးဝင်ဖို့ ဖြားယောင်း နေသလိုပဲ။ *ဒေါက်ဒေါက်၊ ဒေါက်ဒေါက်၊* ပြီးတော့ နောက်တစ်ခေါက် *ဒေါက်ဒေါက်။* “အဝေးကို မကြည့်နဲ့၊ အဲဒီ တည့်တည့်ကို ကြည့်” လို့ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့နားရွက်နားမှာ တီးတိုးလာပြောတယ်။ “ဒါဟာ မင်း နှလုံးသား ဘယ်လိုပုံစံ ရှိသလဲ ဆိုတာပဲ”

နွေဦးအစောပိုင်း လေညှင်းထဲမှာ မိုးမခပင် အကိုင်းတွေ ယိမ်းထိုး လို့ နေတယ်။ မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းငယ်လေးထဲမှာ၊ ကိန့် ကိုယ်တွင်း တစ်နေရာရာမှာ နွေးထွေးတဲ့ လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို လက်ကမ်းလို့ နေတယ်။ မျက်လုံးတွေပိတ်လို့ အဲဒီလက်ကို သူ့ရဲ့ နူးညံ့၊ ကုံလုံပြည့်စုံတဲ့ လက်ပေါ်မှာ ခံစားမိတယ်။ သူ ဒါကို မေ့လျော့နေခဲ့တယ်။ လက်တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ကင်းကွာနေခဲ့တာ ဟိုးဟိုးကြာမြင့်လှခဲ့ပေ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ နာကျင်တယ်။